

กระถองข้าวธรรมาสน์

ฉบับที่ ๕๔ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เส้นทางพระโพธิสัตว์ (ต่อ)

ลงจากเขามันง่ายกว่าขึ้นหลายเท่า ผุงนกเค้าแมวคอยจับหนูอยู่
เกลื่อนถนน อากาศหนาวทำเอาโซเฟอร์ขับไปถูมือไป กว่าจะถึงเมือง
ตองตาก็แทบแข็งตาย ร้านอาหารแถวนี้เต็ม ต้องวิ่งเลยไปหาข้างหน้า
เมืองเมียนซาน...

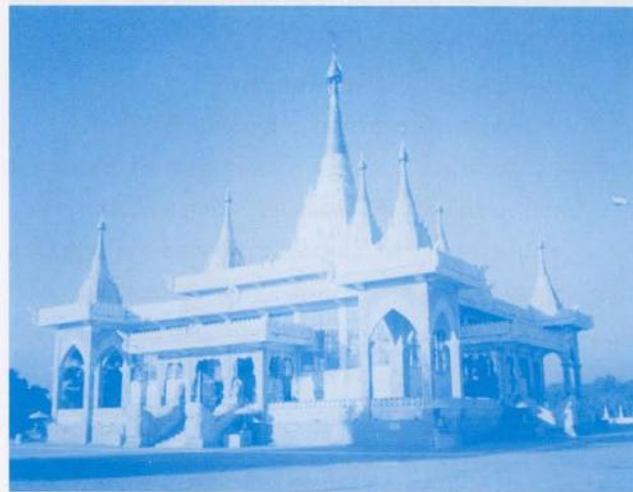
ยอดเขาตองตามีเจดีย์เพิ่มหลายองค์ สะพานที่ปีก่อนเขาให้อ้อม
หลบไปครึ่งโลกก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว เลยสะพานไปเกือบชนกับรถที่สวน
มา ไอ้บ้านี่วิ่งซัดซ้าย สงสัยว่าเพิ่งกลับมาจากเมืองไทย..! เข้าไปในตัวเมือง
เมียนซาน เลี้ยวขวาเข้าสู่วัดซุนลุน...

สังฆารคักดีสิทธิ์ของหลวงปู่อกะวิ วัดซุนลุน เมืองเมียนซาน

สังฆารคักดีสิทธิ์ของหลวงปู่อกะวิอยู่ที่นี้ ท่านมรณภาพมาสี่สิบ
กว่าปีแล้ว ร่างกายคล้ายกับหล่อด้วยทองแดง งามสมบุรณ์ไม่เฝ้า
เปื่อย นับเป็นสังฆารพระสุปฏิปันโนองค์ที่สามของพม่า ที่คณะของเราได้
กราบทำบุญในครั้งนี้ และรักษาได้ดีที่สุดขนาดสร้างพระเจดีย์ถวายไว้เลย...

ออกมานหาร้านอาหารจนเกือบทั่วเมือง พม่าเขามีแต่ร้านกาแฟ
จะกินข้าวกันต้องมือเที่ยงไปแล้ว ไปได้ร้านขายหมี่เล็กๆ ที่ลูกค้าแน่นดัง
พระต้องนั่งโต๊ะเดียวกับโยม ก้มหน้าก้มตาฉันให้มันหมดเรื่องหมดราว
จ่ายไป ๕๐๐ จิตพอดี...

พิพิธภัณฑ์พระบรมสารีริกธาตุ วัดโพธิ์พันต้น เมืองเมียนซาน

โชยุนท์พาเลี้ยวเข้าไปยังวัดพระมหาธาตุโพธิ์พินต้น มีมณฑปสร้างใหม่ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และพระอรหันตธาตุมากมาย พล.ท.ชินยุนท์มาช่วยสร้างให้เหมือนกัน...

กราบชมโดยครบถ้วนทั้งพระธาตุเขี้ยวแก้วจำลองแล้ว เจ้าหน้าที่บอกว่า พระบรมธาตุเขี้ยวแก้วองค์จริงอยู่ที่เจ้าอาวาส ไปขอชมได้ทีนั้น พอขึ้นภูฏีไปแทบหายใจยี่น ทำไมพระธาตุมากมายมหาศาลอะไรเช่นนั้น เล่นบรรจุโหลขนาดยักษ์เป็นสิบๆ โหลเลย..!

กราบหลวงปู่โกญทัตญะ พอราบว่าเป็นคณะพระไทย ท่านรีบให้โยมเปิดเซฟให้ชม มีทั้งพระบรมสารีริกธาตุหลากสี เหมือนเพชรเหมือนพลอย สีเหลืองแวววาวแบบไข่มุก ที่สำคัญคือพระบรมธาตุเขี้ยวแก้ว พระเกศาธาตุ และพระทันตธาตุ..!

คณะของเรากราบชมด้วยความปลาบปลื้มปิติใจ มีปัจจัยเท่าไรก็ถวายกันแต่หมดงบที่ตั้งไว้สำหรับทำบุญในแต่ละวัน เท่านั้นยังไม่พอ ท่านยังมอบพระบรมสารีริกธาตุให้อีกคนละ ๓ ขวดใบน้อย ที่ยิ่งไปกว่านั้น...

ท่านให้โยมนำพระบรมสารีริกธาตุหลากสี ที่เป็นของส่วนพระเศียร มาแบ่งให้ครบทุกคน ซ้ายยังสอนว่าต้องสวดมนต์ภาวนาอย่างน้อย ๑๕ นาทีทุกวัน และใน ๗ วัน ให้ถวายผลไม้ตรงกับวันเกิดของตน ๑ ครั้ง พระบรมสารีริกธาตุจะเสด็จมาเพิ่มเอง...

กราบลาท่าน อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นรถด้วยความปิติเป็นที่สุด นั่งภาวนามาจนถึงเมืองมิตตา เพิ่งจะหลับโม่งครึ่ง แต่อดโซเฟอร์แนะนำว่า ควรจะฉันทเพลที่นี้...เพราะว่ากว่าจะมีเมืองอีกก็ก็ร่วม ๕๐ ไมล์ ถ้ามันเลยเพลซะก่อนจะลำบากโดยใช้เหตุ...

พระบรมธาตุเขี้ยวแก้ว วัดโพธิ์พินต้น เมืองเมียนฮาน

หลวงพ่อลากะมุณี วัดมยุรพะยา เมืองปะเลต

ค่าอาหาร ๑,๔๐๐ จิต คุ่มตรงห้องน้ำใหม่เยี่ยม เดินทางต่อถึงเมือง
เจ้าเส่ สิบล้อหลบรถม้าเบียดสองแถวตกถนนฝุ่นตลบ..! สงสารม้า
ไม่สงสารคนแบบนี้แยะหน่อยนะ...เมืองนี้น้ำมันเถื่อนเยอะมาก เดิมเพิ่มให้
ลุงชาวอีก ๑๐ แกลลอน ๓,๒๐๐ จิต...

มาติดรถไฟตรงเมืองปะเลตพักใหญ่ แล้วเลี้ยวเข้าวัดมยุรพะยา
วัดนี้มีชื่อแปลกคือ มีงูเหลือมขนาดใหญ่จำนวนมาก มาอาศัยอยู่ในเจดีย์
ที่ตั้งพระพุทธรูป ตัวโตขนาดเสาเรือนก็มี เล็กขนาดขาอ่อนผู้ใหญ่ก็มี...

งูเหล่านี้มาอยู่เมื่อ ๒๒ ปีก่อน มีตายไป ๑ ตัว ทางวัดจัดงานเผา
กันเป็นที่เอิกเกริก พระประธานที่บรรดางูใหญ่มาอาศัยชื่อ หลวงพ่อ
ลากะมุณี พวกเราราบพระไม่ได้ ขึ้นกราบถูกเหยียบแน่ เพราะคนแน่น
มาก จึงต้องกลับออกมาติดรถไฟอีกขบวนหนึ่ง...

ข้ามแม่น้ำเมียดแห่ง (แค่น้อย) เข้าเขตเมืองมัททะเลย์
โชขุนท์พาเลี้ยวขวาหน้าพระเจดีย์สแวดอ ถนนสายนี้และที่สุด เป็นทางไป
ยังเมืองเมย์เมี้ยวของรัฐบาล พอเข้าเขตภูเขาถนนจึงดีใช้ได้ เขาเอา
นักโทษมาโบกรถตรงจุดอันตรายแทนตำรวจ...

คนไทยถือว่า "น้ำหกบกสี" เป็นจำนวนอันตราย ทางน้ำถ้า
เดินทางหกคน เขากลัวเรือจะหกคว่ำ ทางบกไปสี่คน เขาก็ว่าไปหามผี
ส่วนทางพม่าถ้าขึ้นเขาขึ้นที่สูงเขาก็เลข ๙ ไปกัน ๙ คน เขาจะเก็บหิน
ใส่รถเป็นการเพิ่มตัวเลข เราจึงเห็นเด็กรถคันหน้าวิ่งเก็บหินเหย็ง ๆ

(มารู้ทีหลังว่าเจ้าพ่อหลักเมืองรัฐฉานมีแก๊งค์ ถ้ามาแก้คน
พอดีก็ถือว่าบังอาจตีเสมอ จึงต้องเก็บก้อนหินใส่รถไปให้เกินแก้เอาไว้
คนก็หลอกผีได้เหมือนกัน..!)

คดียวขึ้นเขาโดยตลอด จนมาถึงจุดพัก ๒๑ ไมล์ หยุดให้ลุงชาว
พักเครื่องที่ร้อนนำ คณะของเราอาศัยบ้านค้าพักฉันทาแฟ อาตมาฉันทาแฟที่
เขาวางไว้ทุกโต๊ะแทนกาแฟ จนเครื่องเย็นดีแล้วจึงเดินทางต่อ หนทางเริ่ม
ลงมากกว่าขึ้น...

บ้านเมืองเริ่มเป็นระเบียบเรียบร้อย ส่วนใหญ่เป็นตึก มุงหลังคา
กระเบื้องหรือสังกะสี แสดงว่ามาตรฐานการครองชีพของไทยใหญ่สูง
กว่าชาวพม่ามาก สวนผักสวนดอกไม้มีมากขึ้น สมชื่อเมย์เมี่ยวเมืองดอกไม้
พอลผ่านบ้านกันจิก (เนินสระใหญ่) ก็เป็นเขตตัวเมือง...

วัดปิตอตา (ศรีเมือง) เมืองเมย์เมี่ยว

อากาศเย็นเฉียบทั้งที่ยังไม่บ่ายสาม เมย์เมี่ยวสูงจากระดับน้ำ
ทะเลปานกลางสองพันสี่ร้อยเมตรเศษ ต่ำกว่าดอยอินทนนท์ประมาณ
๑๐๐ เมตรเท่านั้น สองข้างทางมีสตอเบอร์รี่ขายเพียบ ถึงหน้าโรงเรียน
รวมเหล่านักเรียนนายทหาร ก็เลี้ยวซ้ายเข้าไป...

เสียงโวยวายมาจากข้างทาง ยามรักษาการณ์ถือปืนเล็กกลวิ่ง
ออกมาสกัด พอทราบที่เรามาหาผู้กองฮันวินยุนท์ ลูกเขยของผู้หมวด
กันยุนท์ ก็ขอโทษขอโพยบอกทางให้ ผู้กองแกเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นี้
ชื่อเสียงของอาจารย์เขาไม่เบาเหมือนกัน...

วนตามทหารอีกสองแห่ง ก็มาถึงบ้านพักนายทหารของผู้กอง
ผู้หมวดกันยุนท์กับคำเวลูกสาวออกมาต้อนรับ คำเวมีศักดิ์เป็นน้องสาว
ของทิดจิตร เพิ่งแต่งกับผู้กองได้ปีครึ่งเท่านั้น อายุปีนี้ ๒๒ ปี สมกับผู้กอง
ที่อายุ ๒๗ เหมือนกึ่งทองไปหยก...

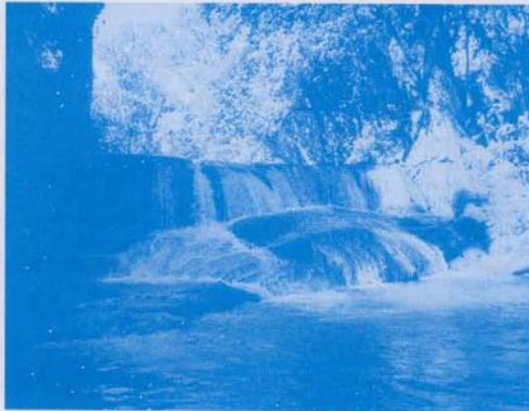
ผู้หมวดเลี้ยงกาแฟทุกคน แล้วพาคณะของเรามาฝากให้พักที่
วัดปิตอตา (ศรีเมือง) ระหว่างรอเนรทำความสะดวกที่พัก ทำนนวนินพา
มาชมสวนพฤกษศาสตร์รุกะพะทะ คำผ่านประตูคนละสามจัต แต่คำ
กลิ้งตัวละ ๕๐ จัต อดหยังกะแบ่งแต่..!

เมย์เมี่ยวหรือชื่อใหม่ว่าผืนอุลวิน เป็นเมืองข้าราชการตั้งแต่สมัย
อังกฤษครองพม่า ตึกแบบเก่าๆ สวยงามเป็นสัดส่วน สวนรุกะพะทะนี้เป็น
สวนสาธารณะไปในตัว เย็นๆ แบบนี้ชาวบ้านมาเดินเล่นบ้าง เล่นดนตรีกัน
บ้าง มองไปทางไหนก็มีแต่คนเต็มไปหมด...

จุดเด่นของสวนอยู่ที่ต้นซากุระ กำลังออกดอกสีชมพูสะพรั่ง
ไม้ดอกอื่นๆ เพิ่งปลูกเสริมยังไม่ีดอก ฝีมือเขายังไม่ถึงเรา ที่อ้างขางเขา

สวนพฤกษศาสตร์รุกะพะทะ เมืองเมย์เมียว

น้ำตกปวยเกา สายตรงไหนก็ไม่รู้..?

ปลูกในเรือนเพาะชำจนงามหยด ถึงเวลาเอาไปเปลี่ยนได้เลย จึงมีดอกไม้สวยๆ ให้ชมทั้งปี...

กลับมาสร้งน้ำ บรี้อวี..มันเย็นกว่าน้ำในตู้เย็นซะอีก กลั้นใจราดไปไม่กี่ขันครวนี้สบาย...กลับขึ้นมาตรวจสอบบัญชีและเส้นทางที่เรามาตั้งแต่อ่านเจดีย์สามองค์ ถึงได้ทราบว่ามันนอกจากเขาเปลี่ยนเมย์เมียวเป็นผืน อุ ลวินแล้ว ยังดึงมาอยู่มณฑลมันทะเลย์อีกด้วย...

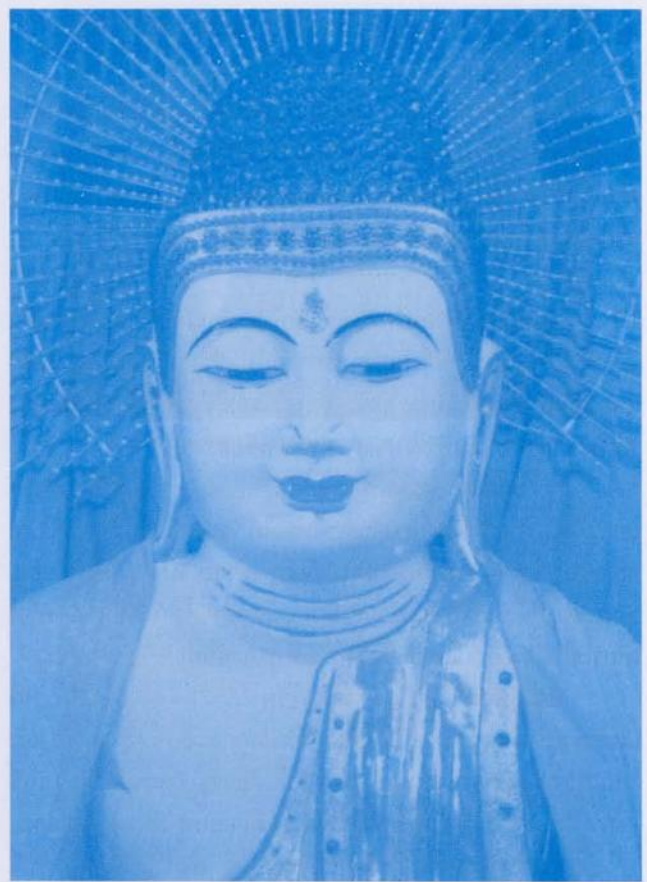
*****

นอนขดจนระบมไปทั้งตัว พลิกไปมุมไหนก็หนาว แล้วมันดันตื่นตั้งแต่เที่ยงคืนซะอีก ภาวนาจนครบชุดก็ไม่สว่างซะที ลุกไปล้างหน้าเหมม...มันหนาวจนหน้าหายไปแล้ว..! หายใจแต่ละทีควีนไซมิงราวกับมิงกร ฟันไฟ อากาศน่าจะอยู่ราวๆ ๑๐ องศาเซลเซียส...

กว่าทุกคนจะยอมสละที่นอนได้ ก็แทบต้องกราบไหว้วางนอนกัน เลยที่เดียว ฝ่ายมหนาวไปตลาดหาซื้อผลไม้ วัตตัวหนึ่งเย็นแทะสับประรด อยู่ กว่าเจ้าของร้านจะเห็นก็หมดไปเกือบทั้งหัว เมย์เมียวมีผลไม้มาแต่ คุณภาพยังไม่ดี แฉงริมถนนขายแพงกว่าในตลาดตั้งครั้งก่อน เมืองท่องเที่ยวก็มักเป็นอย่างนี้แหละ ต้องทำใจกับราคานักท่องเที่ยวเสมอ...

ซื้ออุงุ่นสด ๒ ซิ่ง ๕๐๐ จิต อะโวคาโด ๘ ผล ๑๖๐ จิต ส้มราคาแพงกว่ามะละแหม่งเลยไม่ซื้อ ไปได้แอ๊ปเปิ้ลลูกละ ๖๐ จิตมา ๑๐ ผล แล้วไปฉนเข้าบ้านผู้กองฮันวินยุนท์ เมื่อวานไปต้อนรับเจ้านายจึงไม่อยู่ วันนี้ ออกมารับรองพระแข่งขัน ลงมือถ่ายรูปและบันทึกเสียงพระสวดด้วยตนเอง...

ถึงเป็นร้อยเอกแล้วก็ยังต้องกินเจียมอยู่เจียม ที่เลี้ยงพระวันนี้ สงสัยบ้านเขากินกันไปได้ครึ่งเดือน ให้พรแล้วพวกเราลากลับ

หลวงพ่อบุญรอด พระมหาอานทุกานตา (มหัศจรรย์)

ผู้หมวดกันยุนท์ตามมาเป็นมัคคุเทศก์ เลียบหน้าโรงเรียนนายทหาร เลี้ยวขวาก่อนหน้าตึกป่วยเกา ตรงไปยังถ้ำพระมหานันทมูต...

จ่ายค่าชมและค่าจอดรถไป ๖๐ จิตต์ ลานหน้าถ้ำมีร้านอาหารและร้านขายของป่า มีพวกสมุนไพร่ น้ำผึ้ง เนื้อแก้ง - กวางเป็นหลัก อากาศข้างนอกหนาวเฉียบ แต่ในถ้ำอุ่นดี เสียงน้ำตกสนั่นก้องไปทั่วถ้ำ..!

ยิ่งลึกยิ่งขึ้น น้ำหยดเปาะเปาะราวกับฝนตก อืดอืดหายใจแทบไม่ออก ช่างกำลังก่อแท่นสำหรับตั้งพระพุทธรูป และก่อพระเจดีย์องค์ใหญ่ มีคณะแขกอินดูเดินสวนเข้าไป มันแทบชนพระดกน้ำยังไม่หลีกให้เลย..!

ออกมาชมหน้าตึกหน้าถ้ำ ไม่มีอะไรประทับใจ เพราะลุ่มไปชมที่ลือชумаแล้ว มารอโชยุนท์เปลี่ยนน้ำมันเกียร์รถ กลับเขม็งบึ้งเนื้อกวางลอยมาเตะจุมูก ท่านป้อป ท่านตุ่ ทิดจิตร์ ออดใจไม่ได้ ถึงกับเรียไรเงินกันซื้อดิ้นหาพาเสียเงินหนอ..!

รถเสร็จไม่ทัน ท่านนาวันสั่งอาหารจีนมาฉั่นกัน มันทำได้ดีมาก ทั้งต้มทั้งผัดเหมือนกันหมด ต่างกันตรงวิธีปรุงเท่านั้น หลังอาหารทางร้านถวายชาอี๋นรูปละถ้วย แสดงว่าค่าอาหารแพงแน่นอน นั่นไง...เดาหวยไม่แมนแบบนี้ โดนไป ๑,๗๘๐ จิตต์..!

บรรดาฉิ่งฉับทิวรีที่นำรังเกี้ยวพอกันทั้งไทยทั้งพม่า มามากขึ้นทุกที อย่างกระนั้นเลยเปิดติ๊กว่า...ย้อนทางออกมาจนถึงจุดที่มีร้านขายของมาก ๆ หน้าตึกป่วยเกา ของดีจริงเขาอยู่ตรงนี่เอง...หลวงพ่อบุญรอด อานทุกานตา(มหัศจรรย์)...

หลวงพ่อบุญรอดนี่แกะสลักจากหินอ่อนหน้าตักประมาณ ๖ ศอก รัฐบาลพม่าจะนำไปมอบให้รัฐบาลจีนเพื่อสัมพันธไมตรี มาถึงตรงนี้

รดที่ว่า..! พยายามใช้รถเข็นยกเท่าไรก็ยกไม่ขึ้น จึงต้องสร้างศาลา
ประดิษฐานท่านไว้ตรงนั้นมา ๒ ปีแล้ว...

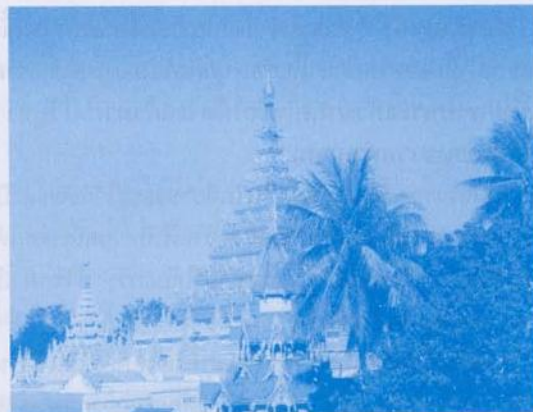
กราบทำบุญด้วยความปิติ องค์ท่านงามจับใจจริงๆ ร้านค้า
ทุกร้านขายแต่รูปหลวงพ่อกิ่งนั้น...พอขยับมาปากทางเข้าน้ำตกที่อยู่ติดๆ
กัน ร้านค้าแถวนี้ร้างหมด ย้ายไปอาศัยบาร์มีของหลวงพ่อกิ่งทั้งแถบ
เข้าไปดูน้ำตกชะหน่อย ไหนๆ ก็มาถึงแล้ว...

น้ำตกสวยเก๋เล็กนิดเดียว ร้านขายของส่วนใหญ่ขายไม้ดอก
ไม้ประดับเป็นหลัก..กลับไปส่งผู้หมวดกันยุนท์ แล้วเราจึงกลับเส้นทางเดิม
มาหยุดที่จุดพัก ๒๑ ไมล์ เช่นเคย ระหว่างทางมีสิบล้อหัวที่มลงแหว เห็นแต่
ท้ายได้แต่ไล่ลมมานิดเดียว..!

ออกจากที่พัก..ลุงชาวพาวพวกเรารีบเดินมาถึงมณฑลเลย
ตรงดิ่งไปกราบหลวงพ่อบรมหาคุณ โศคิตีที่เขาเปิดให้เข้ากราบถึง
องค์หลวงพ่อบรม สวดอิติปิโสถวายเป็นพุทธบูชา ๓ จบ กระแสเย็น
ซาบซ่าเย็นอบอวลไปทั่วร่างกายและจิตใจ...

ปิดทองถวายบูชาที่พระอุระ พระบาทซ้ายขวา และพระหัตถ์
ซ้ายขวา แล้วกราบขออนุญาตถ่ายรูป เจ้าหน้าที่เขาบริการดีเหลือเกิน
แนะนำว่าถ่ายจุดไหนมุมไหน ภาพจึงจะออกมาสวยสมใจ จากนั้นออกมา
หาอุ่มวิ้งกับอาไข่ สองเจ้าหน้าที่วัด...

ปีที่แล้วอาตมาได้รับบริการจากทั้งสองท่านเป็นอย่างดี ทั้งสองขอ
พระแก้วมรกตเอาไว้ อาตมาเตรียมมาปีนี้ ๑๐ องค์ แต่ถูกโฉบไปเรื่อย
จนเหลือมาแค่ ๒ องค์เท่านั้น อุ่มวิ้งผู้เฒ่าพอเห็นก็รีบปรายเข้ามาหาด้วยความดีใจ...

มณฑลวัดหลวงพ่อบรมมหาคุณ เมืองมณฑลเลย

หลวงพ่อบรมมหาเมี่ยมตมุนี (พระผู้ประเสริฐสูงสุด)

พ่อส่งพระแก้วให้ ท่านผู้เฒ่าถึงกับกราบลงแทบหัว ท่านนั้นเอง บรรดาเจ้าหน้าที่ล้อมพริบเข้ามาโดยรอบ ทุกคนจ้องมองมาด้วยความหวัง การได้ไปกราบพระแก้วมรกต หรือได้พระแก้วมรกตไว้บูชา เป็น ความใฝ่ฝันของชาวพม่าทุกคน..!

ถามจำนวนดูตั้ง ๑๐ คน..! มีทางเดียวขอแปะไว้ก่อน แล้วปีหน้า ถ้าได้มา ค่อยเอามาให้แบบเดียวกับอูมีว เจ้าหน้าที่ท่านหนึ่งบอกให้อูมีว สละให้เขาก่อน ท่านผู้เฒ่าเงือกำปั้นชด์ดับเข้าให้บอกว่า “ซำรอม่าเป็นปี เอ็งก็ร้อแบบเดียวกันบ้างซิอะ..!”

ถามถึงอาไซ ท่านผู้เฒ่าบอกว่าจะมารับเวรทงโงงเย็น แล้วนำผง ไม้หอมที่เก็บมาจากการตากน้ำหอมทรงพระพักตร์หลวงพ่พระมหาบุญนี้ บันดากแห้งผนิกใส่ถุง พร้อมจีวรที่เปลี่ยนจากหลวงพ่พระมหาบุญนี้ มา ถวายพวกเราจนครบทุกรูป...

ลาท่านผู้เฒ่าใจอารีมาหาซื้อของ ท่านชาตต้องการประกาศหายก ท่านนาวันซึ่งเคยค้าหยกค้าพลอยช่วยดูให้ ได้สีสมำเสมอเนื้อใสสวย ราคา ๕,๐๐๐ จิต ส่วนอาตมาต้องการประกาศไม้จันทน์ที่ถนอดมีอสิกเส้น...

เจอละเมียดต้องเจ้าของบ้าน ซึ่งปีที่แล้วท่านนาวันมาซื้อพระสิวลี ให้ทิดจิตร เขาจำได้ตั้งแต่เห็นพวกเราเข้าไปปิดทองหลวงพ่พระมหาบุญนี้ รีบออกมาคอยดักอยู่ นิมนต์เข้าร้านเปิดน้ำอัดลมมาเลี้ยง แล้วนำพระ แกะสลักจากไม้จันทน์มาให้เลือก...

อาตมาแกลังต่อไปตามเพลง จนสมควรแก่เวลาจึงเลี้ยวเข้าหา จุดประสงค์ประกาศไม้จันทน์ขนาด ๑๖ ม.ม.เขาคิดเม็ดละ ๕๐๐ จิต อาตมา พยายามต่อจนเขาโอตครวญว่า ถ้าลดมากกว่านี้อีกเขาต้องขาดทุนแน่ๆ...

เขาหยิบไม้ขนาดที่จะทำประกาศมาซึ่งให้ดู บอกว่าราคาตั้ง หมิ่นกว่าจิต แล้วไซว่าจะทำประกาศได้ทั้งชิ้น ต้องหลบหลีกรอยแตกด้วย ถ้าเขาทำแล้ว ซึ่งน้ำหนักดูไม่ขาดทุน ก็จะลดราคาให้บ้าง อาตมาจึงตกลง สั่งทำจำนวน ๑๘ เม็ด...

ไม้จันทน์ที่ได้นั้น อาตมาให้เขากลับเป็นเม็ดกลาง บอกขนาด ลักษณะแล้ว เขาให้มาดูอีกครั้งเย็นวันพรุ่งนี้ จบการตกลงแล้วไซยุนท์กับ ดันอูที่ไปกินข้าวมา พาพวกเราไปพักที่วัดชยุยี่เซาของหลวงปู่ชฎิละ วัดนี้อยู่ติดกับหลังวัดหลวงพ่พระมหาบุญนี้...

หลวงปู่ท่านมองไม่เห็น แต่ภายในวัดทุกซอกทุกมุม ท่านคล่อง กว่าคนตาดีซะอีก คราวที่แล้วอาตมาก็กินพริกกับท่านที่นี่ เขาก็พริก ทรงน้ำ ชักผ้า แล้วออกไปหาอาไซกัน ป่านนี้คงเดินพล่านแล้ว...

เพิ่งรู้ว่าที่เขาเรียกอาไซเพราะเป็นชาวยะไซจริง ๆ เจ้าหน้าที่ รังยักษ์ นิ่งเอ็ดตะขะที่ลูกน้องวิ่งไปรายงาน พอมอบพระแก้วมรกตให้ ก็ถูกบรรดา ลูกน้องรุมกันมิดไปเลย..!

ออกไปที่ร้านไม้จันทน์ ละเมียดต้องเขากลับลูกกลางที่เป็น ตัวอย่างเอาไว้แล้ว บอกว่าไม่กินป้ายสีโงงพรุ่งนี้เสร็จเรียบร้อยแน่ พลัง แนะนำจะขายพระไม้จันทน์ให้ได้ อาตมาขอลูกก่อนว่าเงินเหลือจากค่า ประกาศพหรือเปล่า แล้วลากลับที่พัก...

*****

ขนาดให้จิตรซ้อยากันยุงมาจุด มากพอที่จะรมคนให้ตายได้ แต่ยุงมันเฉยมาก ทำให้หลับ ๆ ตื่น ๆ ทั้งคืน มาอุปไปตอนใกล้รุ่ง สะดุ้งตื่น ตอนตีสี่ครึ่ง..ตายละวา..ข้าไม่ได้แล้ว..!

พิธีสร้างพระพักตร์หลวงพ่อบรมหาคุณ

ปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา

ล้างหน้ากรองผ้าแบบต่วนจี๋ สังฆาฏิพับไม่ทันห่มซ้อนไปเลย ทั้ง
ท่านนาวัน เข้าไปถึงเจ้าหน้าที่จัดสถานที่เสร็จพอดี ขึ้นไปสวดอธิษฐานได้
๑ จบ หลวงพ่อบัญญาวิงสะ ผู้ทำหน้าที่สร้างหน้าพระพักตร์ก็มาถึง...

การถวายการสงฆ์หน้าพระพักตร์ ข้าราชการ ทนายข้าพระ
และปิดทองเป็นพุทธบูชา นั้น อาตมาได้เข้าร่วมอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน
ตั้งแต่ปีที่แล้ว...

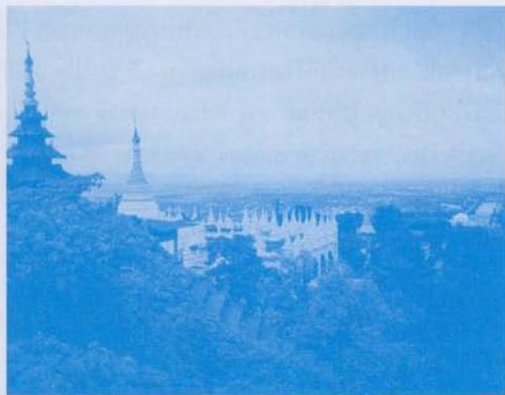
อาตมาจึงตั้งหน้าตั้งตาสวดมนต์ถวายเป็นพุทธบูชาอย่างเดียว
ได้อธิษฐาน ๓ ห้อง ๑๐ จบ ก็เสร็จพิธีพอดี เห็นท่านนาวันเข้ามาถึงองค์
หลวงพ่อด้านบนอยู่ท่านเดียว...

ท่านคู่ ท่านมือป บ่นเสียดยิ้มๆที่มาไม่ทัน ส่วนท่านชาแน่งทำวัตรเข้า
อยู่ข้างองค์หลวงพ่อบุญญาวิงสะที่ลาข้าวพระและเสร็จจากการถวายงาน
พอดี พวกเราก็กลับที่พัก รอให้ได้อรุณจะได้ออกไปฉันทัน
ทางพ่านับอรุณตามเวลาแต่ละเดือน ไม่ได้ดูแสงเงินแสงทองแบบไทย...

หลวงปู่ชุกชีจะสั่งให้ไปลามาไหว้ รอยุ่หน้ากุฏิตั้งนาน อาตมาเลย
จัดการเปิดประตูทั้งสองชั้นเอง ทำเอาท่านนาวันที่เพิ่งเห็นจะเป็น
ครั้งแรกตาค้าง..! “ท่านอาจารย์ใช้คาถาบทไหนครับ..?”

“นะ มะ พะ ทะ ถอยหลัง สำคัญตรงที่อย่าไปคิดจะให้มันเปิด
และอย่าไปคิดว่ากุญแจมันล็อก...”

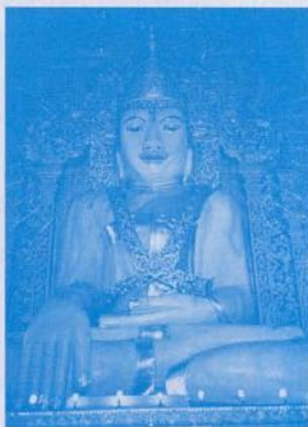
กราบลาออกมาฉันทันที่ร้านหน้าเชิงเขามัทธนะเสถียร ท่านชากับ
ท่านคู่ที่คุยกันว่า วันนี้จะตีถึงพระราชวังมัทธนะเสถียร ปรากฏว่าถูกพวกพัน
หัวขาดที่ตีตนเอง เจอค่าอาหารไป ๒,๓๐๐ จี๊ด..! ขนดาลุยमार้อยเอ็ด
เจ็ดย่านหน้าอย่างไชยบุรี ยังออกปากว่า แพงที่สุดในพม่า..!

วัดเขามังทะเลย์ สร้างโดยอูคันตี มหาฤาษีโพธิสัตว์

รูปปั้นอูคันตีเมื่อยังเป็นพระสงฆ์ หลวงพ่อมหาศิลา (เจ้าดอจี)

ขึ้นไปกราบพระบนยอดเขามังทะเลย์ วัดวาอารามบนนี้ ฝีมือของมหาฤาษีโพธิสัตว์อูคันตีสร้างทั้งนั้น เดินดูของตามทางลงเขา เจอประจำไม้จันทร์เส้นละ ๑,๐๐๐ จี๊ด..! ทุกคนรุมซื้อกันใหญ่ยกเว้นอาดามา เพราะไม่ชอบตรงที่ไม่มีตำหนิ...

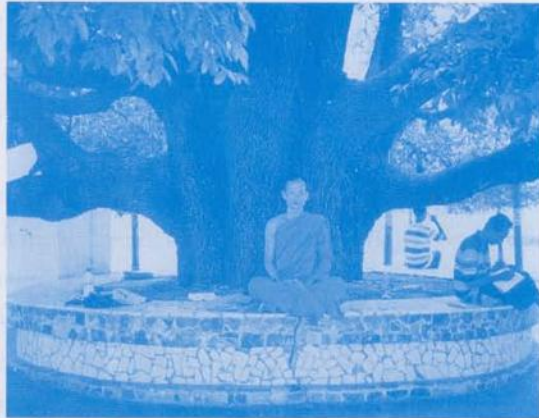
ลงมาถึงเชิงเขา ขยับไปสองก้าวก็ได้กราบหลวงพ่ोज้าดอจี (มหาศิลา) ที่สลักจากหินอ่อนองค์มีที่มา อีกหนึ่งก้าวเป็นวัดมหาโลกะมารชิน ซึ่งพระเจ้ามีนดงของพม่าสร้างขึ้น และใช้เป็นที่สังคายนาพระไตรปิฎก มีทะเลเจดีย์กุโรดอ(มหาราชประสงค์) ๗๒๙ องค์...

ทะเลเจดีย์นี้ครอบศิลาจารึกพระไตรปิฎกที่สังคายนาในสมัยนั้น ๑ องค์ต่อ ๑ แผ่น ที่ประทับใจจนต้องของถ่ายรูปทุกคน คือ ดันพิบูลย์เกษ อายุ ๒๕๐ ปี ปลุกมาพร้อมกับการสร้างวัด แม่กึ่งก้านสาขาอเมริกันกว้าง เป็นไร่เลย ดันอื่นๆ อยู่ในระดับอายุ ๑๐๖ ปี...

ขยับมาครึ่งก้าวเป็นวัดชันดามุนี (จันทมุนี) ถ้าวัดโน้นเป็นทะเลวัดนี้ก็ต้องเป็นมหาสมุทร มีเจดีย์ ๑,๗๗๔ องค์ ครอบพระไตรปิฎกที่จารึกบนแผ่นหินอ่อน ฝีมือท่านอูคันตีอีกนั่นแหละ ขออนุโมทนาเป็นอย่างสูง..!

สามก้าวถัดมาเป็นมหาศาลาอะตุมารชิ จ่ายค่าผ่านประตู ๓๐ จี๊ด วัดนี้มีพระประธานที่ในหลวงถวายมากับกรุณพระราชนาน เมื่อ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ พื้นด้านหน้าศาลาทรุดปริ้ววเป็นทางยาว...

วัดติดกันเป็น วัดชุนานดอ (สุวรรณมเหสี) ที่พระเจ้ามีนดงทรงผนวชและพำนักอยู่ ศิลปะไม้แกะที่นั่นนับเป็นงานสลักไม้ที่ยอดเยี่ยมที่สุดของประเทศพม่ากว่าได้ นำเสียดายตรงที่เขาทำรั้วใหม่ชะขีดตัวกุฏิ จนหามุมถ่ายรูปไม่ได้เลย...

ต้นพิภุลอายุ ๒๕๐ ปี วัดกุโรตอ (มหाराชประสงค์)

ศาลาไม้สัก วัดชุนานตอ (สุวรรณเมหสี)

ข้ามถนนมาเป็นมหาวิทยาลัยบาลีศาสนศึกษา ซึ่งทางการไทย
ออกเงินร่วมสร้าง มีพระนักศึกษาระมาณสี่พันรูป ท่านมุณีวระ
เพื่อนรุ่นพี่ของท่านหาเงินให้การต้อนรับ บอกว่าถ้ามากันแค่ ๒ - ๓ รูป
มาพักที่นี่ก็ได้ แอ...ทั้งพระทั้งโยมตั้งแปดพระหน่อเนะ..!

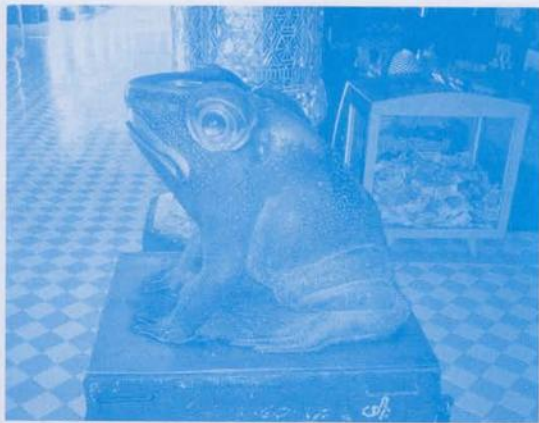
ท่านมุณีวระจะตามท่านอังกระไปเมืองไทยเดือนสี่นี้ อาดมาบอก
กับท่านว่า ถ้าหาใครพาเที่ยวเมืองไทยไม่ได้ ให้แวะไปหาอาดมาที่เกาะ
พระฤาษี อาดมาจะพาไปเที่ยวให้พระในเมืองไทยเอง ลากจากท่านแล้ว
พวกเราตรงเข้าไปชมพระราชวังมัตตะเลย...

การจัดการในพิธีภักดิ์ของพระราชวังทำได้ดีขึ้น คราวก่อนเขา
สักแต่ว่าสูงๆ เอาไว้ เดินชมจนทั่วแล้วกลับมาฉนเพลที่ข้างวัดหลวงพ่อ
พระมหาหมื่น มีเนื้อสองโตะใหญ่จ่ายแค่ ๑,๑๓๕ จัต ขอให้ร้านนี้จงเจริญ!

ย่องกลับไปเอาฟิล์มเพิ่มที่วัด เหตุที่ต้องย่องเนื่องจากกลัวหลวงปู่
ชฎิละท่านเรียกไปรายงานตัว อะไรจะเขี่ยบปานนั้น..! ท่านมือปขอตัว
ไม่ไปต่อเพราะเมารถ ลุงชาวพม่าผ่านเมืองอมรปุระ เข้าสู่มณฑลสะกาย
แหลม...ค่าผ่านทางมันเก็บยุบเก็บยับดีจริง...

วัดอุมินตงเส่ (สามสิบลูไมงค์) บนยอดเขาสะกาย มองเห็นพระ
มหาสฎูปเกามุดอ (คุณธรรม) เเด่นแต่ไกล ขึ้นไปไหว้พระบนวัด ยิ่งเดิน
ยิ่งไปได้ไกล มีท่าว่าจะไปอีกเป็นลูกเขา จึงตัดสินใจกลับดีกว่า...

วัดชุนอ (ข้าวปากหม้อ) เป็นวัดที่เชื่อกันว่า มีเทวดามาถวาย
ข้าวพระ เพราะคนมาเช่าแค้ไหน ก็มีข้าวพระมากถวายไว้แล้วเสมอ เจ้า
คางคกยักษ์สหายเก่าของอาดมา ปีนี่มีเพื่อนเพิ่มขึ้นมาอีกตัว เป็นความคิด
พิสดารที่หล่อตู่บริจาคนี่เป็นรูปคางคก...

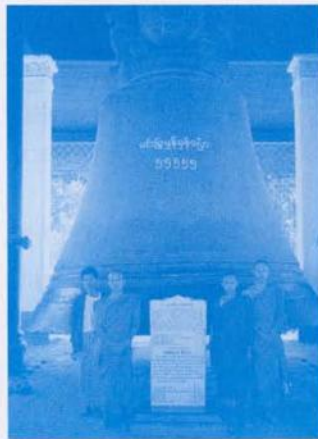

ตู้บริจาครูปคางคก วัดขุนนุ ยอดเขาสะกาย

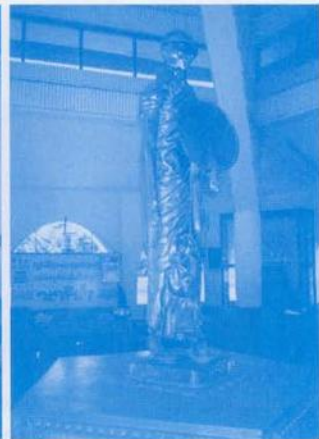
ท่านหาวิมาตามาไปดูจุดที่ชุดพบพระอรหันตธาตุ ทางวัดเขาตั้งใจ
ปรับปรุงกำแพงด้านซ้ายเขา จึงโชคดีชุดพบโดยบังเอิญ พวกเราหาก
ลัดลงไปดูจนถึงที่มีเสาประดับกระจกที่เป็นของเก่าไหลพื้นมาจากการขุด
สักตอกเห็นจะได้...

ลงจากยอดเขาโชยุนที่พาเลียบแม่น้ำอิระวดีไปบ้านมิ่งกุน
วิ่งไปตามทางฝุ่นร่วม ๑๐ ไมล์ เพื่อชมเมืองเก่าสมัยอังวะ ครั้นนี้ที่
รถเข้าถึง ท่านหาวิมาบอกว่า คราวก่อนต้องนั่งเรือมาตามลำน้ำแล้วขึ้นที่นี่...

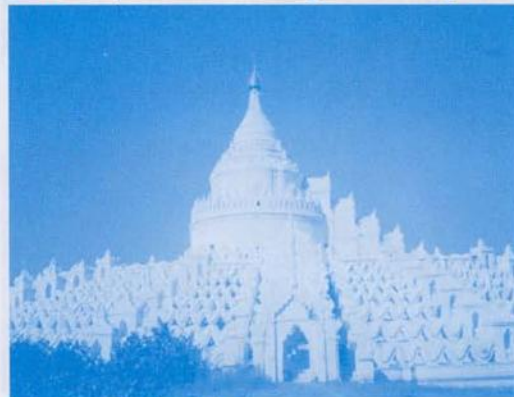
พระเจดีย์เมียดเต็งต่าน (แสนล้าน) เป็นแห่งแรกที่เราเข้าไป
กราบพระ เด็กๆตามคือชายรูปเทียนจนหน้ารำคาญ อาตมาจึงแกล้งขึ้น
บันไดสูงชันอย่างเร็วจี ทำเอาพวกเขาวิ่งตามลั่นห้อยไปตามๆ กัน ทิดจิตร
หัวเราะชะยกใหญ่..!

ระฆังยักษ์มิ่งกุนเก่าเลาจี

รูปหล่อหลวงปู่วิจิตตะ

พระเจดีย์เมียดเต็งต่าน (แสนล้าน) เมืองมิ่งกุน

พระมหาเจดีย์โบตอพะยาจี เมืองมิงกุน

ป้อมปืนโบราณเมืองสะกาย ริมฝั่งแม่น้ำอิระวดี

พระมัยยักร์หนัก ๕๕,๕๕๕ ซึ่ง เป็นแห่งที่สอง สร้างขึ้นโดย พระเจ้าโบตอพะยา(พระเจ้าปะดุง) แห่งกรุงอังวะ ตั้งใจถวายไว้ที่ พระมหาเจดีย์โบตอพะยาจี แต่พระเจดีย์สร้างไม่เสร็จ จึงต้องทิ้งไว้ที่นี้ กลายเป็นระฆังใบใหญ่ที่สุดของพม่าไป...

มณฑลข้างระฆังประดิษฐานรูปหล่อยืนเต็มองค์ของหลวงปู่ กัททันตะวิจิตตะสาราภิวงษ์ พระมหาเถระองค์สำคัญของพม่า ท่าน เป็นชาวมิงกุน ประสบความสำเร็จจนตำแหน่งยาวเหยียดเขียนไม่ไหว จึงย่อมาแค่นี้...

ถัดมาเป็นซากพระมหาเจดีย์โบตอพะยาจี ซึ่งพระเจ้าโบตตั้งใจ สร้างเป็นศาสนสถานที่ใหญ่ที่สุดในโลก แต่ทำได้ไม่ถึงครึ่ง ปุโรหิตาจารย์ ทำนายว่าถ้าสร้างเสร็จจะสวรรคต จึงต้องทิ้งเอาไว้แต่เพียงเท่านั้น ..!

ขนาดไม่ถึงครึ่งองค์นะเนี่ย ขึ้นไปมองลงมาเล่นเอาหัวเหมือนกัน ประมาดเด็กยี่สิบชั้นเห็นจะได้ ข้างหน้าเจดีย์เป็นสิ่งห่อหุ้มยักษ์ พังทลาย เหลือแต่บันท้าย ขนาดนั้นยังเท่ากับตึกขนาดใหญ่สองหลัง..!

ฉันท้าที่หน้าเจดีย์แล้วกลับทางเดิม มาดูสระน้ำขนาดใหญ่ที่สร้าง ในสมัยนั้น มีทางลงด้านละ ๘ ช่อง ลดหล่นลงไปเป็นชั้นๆ ความกว้าง ขนาดสนามฟุตบอลมาตรฐานโลก แต่สงสัยว่าทำไมห่างจากพระมหาเจดีย์ มากนัก หรืออยู่ไกลจะทำให้ดินทรุดก็ไม่รู้..?

ด่านเก็บเงินอยากเยอะดีนัก แก่งลิ้งเอาใบละห้าร้อยให้มันทอนชะ ให้เซ็ด แล้วอาดมากก็เซ็ดชะเอง เพราะมันทอนมาเป็นสารพัดเบ็งค์ย่อย นับจนहुตาเลยกว่าจะมันใจว่าเขาทอนได้ถูก ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกชั้นนั้น ถึงตัวทอน..!

มาจอดตามเรื่องแมวพูดได้ ตรงเชิงสะพานข้ามถนนกลางสาย
เจ้าแมวตัวนี้ถ้าถามอะไรมันจะตอบเป็นภาษาคน แต่มันพูดไม่ได้มากนัก
ยังไม่ทันรู้ผลทำหน้าวินชวานไปตุ๋นป้อมค่ายโบราณ สร้างสมัยพระเจ้ามโห
มาเสร็จสมัยพระเจ้าธิบอ...

หน้าป้อมเป็นปืนใหญ่หันลงแม่น้ำอระวี ชาวบ้าน ๒ - ๓ คน
ไล่ไอเห็นไปจนมุมอยู่ในป้อมข้างล่าง อาตมาตามลงไปดู จึงได้พบกับเรือ
โบราณชุดจากไม้ลำใหญ่ เขาขึ้นคานไต่ได้ป้อม แต่ผู้พั่งหมดสภาพแล้ว...

เรื่องแมวพูดได้ เขาว่าเรื่องมันเจี๊ยกมาสองปีแล้ว จึงต้องคอยทัพ
กลับ ยอดไซเฟอร์แถววัดบาคะยาให้อีกแห่ง เป็นวัดเก่าแก่ที่สร้างจาก
ไม้สักทั้งหลัง ถูกไฟไหม้หมด เขาสร้างใหม่ด้วยคอนกรีตจนสวยเหมือนเดิม

วัดบาคะยา เมืองอมรปุระ

กลับมาถึงวัด หลวงปู่ชุกชีจะไม่อยู่ จึงสงวนน้ำซักผ้า แล้วไปกราบ
สวดมนต์ถวายหลวงพ่อมหามุนี จากนั้นไปร้านของละเมียดต้อง นาย
ละเมียดแกแสบโคดอ้อมเข้าบ้าน..! ธิบเปิดน้ำอัดลมมาถวายทุกรูป แล้วเอา
ประกาศิตที่สำเร็จแล้วมาให้ดู...

สวยอย่างใจนึก ควักเก่าพันจิตจ่ายไปโดยไม่เสียชีวิต จากนั้น
เป็นรายการตะล่อมพระให้ชื่อของ จนได้ความรู้ว่า ไม้หอมมี ๕ อย่าง คือ
นัดตาพิว (จันทร์ขาว) นัดตานิ (จันทร์แดง) ชันดาฎ (จันทร์หอม)
ตาระคาน (สารคาม) และกาละแม็ด (ไม่ว่าว่าชกฤษณาหรือเปล่า?)

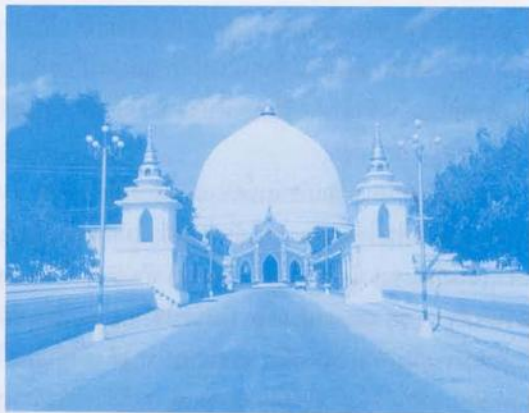
อาตมาขอให้ใช้ไม้จันทร์แกะพระนาคปรกให้ เขาบอกว่าไม่ได้
พระของเขาแกะแล้วได้ตีจึงนำมาเสนอ ถ้าสั่งแกะเจอไม้แตกไม้ร้าวเขาจะ
ขาดทุนทันที ยกเว้นแกะแล้วดีไม่ตีก็ตองเอา แก่ถึงจะรับทำให้...

อาตมาจึงต้องเอาพระนาคปรก องค์ที่แกะด้วยไม้สารคามแต่มี
ตำหนิ ให้เขาแกะไขตอกแต่งหลายแห่ง นัดว่าพຽงนี้เย็นถึงจะมารับ
ทำนบป้อมถูกต้อนจนตกลงเอาพระไม้จันทร์ขาวมีตำหนิไปจนได้ ยิ่งมาเขา
ยิ่งลดราคา ขอดตัวก่อนดีกว่า..ไม่อย่างนั้นอาจจะตองแก้ผ้ากลับไทย..!

*****

สวดคาถาเงินล้านถวายหลวงพ่อมหามุนีตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง
จนจบพิธีการสงพระพักรับปีนี้มีพิธีพัดถวายด้วยพัดโบกด้ามยาวเพิ่มขึ้น
ศรัทธาญาติโยมยังคงมาร่วมพิธีกันคับคั่งเช่นเดิม...

ย่องหนีหลวงปู่ชุกชีไปฉันทเข้า ถ้าเอารถไปเดี๋ยวนั้นจะตื่น กำลัง
ฉันทอยู่ชุนที่ต้นขั้บรถตามมา ไอ้เวลล์เอ๊ย..ถ้าจะให้เอารถมา ดูจะเดินให้
เมื่อไหร่..?

พระมหาสถูปเกษมุดอ(คุณธรรม) เมืองสะกาย

ยักษ์ใจดีเฝ้าพระมหาสถูปเกษมุดอ

จ่ายค่าอาหาร ๑,๓๔๐ จิต แล้วกลับไปสารภาพผิดกับหลวงปู่แต่ โดยดี พระผู้เฒ่าในโลกมืดหัวเราะหึๆ บอกว่าจะไปไหนก็รีบไปซะ...ทำเอา พวกเราโดยอ้าวแทบไม่ทัน ออกจากวัดเข้าอมรปุระ จ่ายค่าผ่านด่านด้วย แม็งคืบโตตามเคย อี...อี...

พระมหาสถูปเกษมุดอตั้งตระหง่าน คนงานกำลังห้อยโหนทาสี ใหม่ กราบพระครบทั้ง ๔ ทิศแล้ว อาตมาตรงไปหาสหายเก่า เป็นยักษ์สาม ตนที่ทำหน้าที่เฝ้าฉัตรอยู่ข้างเจดีย์ อาตมาติดใจรอยยิ้มน่ารักตั้งแต่ครั้ง ก่อน ตั้งใจว่าจะมาถ่ายรูปใหม่ แล้วทั้งสามตนก็รออยู่จริงๆ...

ตั้งแต่พุกามขึ้นมา สมุนไพร่เรื่องสำอางที่ชื่อว่า “ทานาคา” มาก ขึ้นทุกที มาถึงที่นี่เขาตั้งร้านขายอย่างกับขายพิน...! ขนาดไม่สำหรับเคาะ ระวังยังเป็นไม้ทานาคา ชาวบ้านจนๆ มาเห็นคงถึงกับร้องไห้ อะไรมัน จะฟุ่มเฟือยเหลือเฟือปานนั้น..!

จากมณฑลยะประมาณ ๓๐ ไมล์ เลี้ยวขวาไปทางเมืองหม่งหยั่ว เลี้ยวขวาสองครั้งเข้าสู่วัดโพธิ์พันต้น กราบหลวงปู่กัททันตนะรทนะ คนมาหาท่านมากมาย ท่านหยิบของแจกให้หน้าตาเฉย รู้อยู่ว่าท่านแจก อะไร? พรอทสำเร็จที่เป็นทองคำ..!

หลวงปู่ท่านสร้างพระนอนองค์ใหญ่มโหฬาร ยาว ๒๒๒ ศอก สำเร็จเรียบร้อยแล้ว พอเราไปกราบบูชา เด็กๆ ก็กรูมาห้อมล้อมเสนอขาย รูปเทียนภาพถ่ายกันให้แซ่ด ราศีคนรวยคงจับท่านป๊อบกับท่านตุ่มมาก ถูกรุมจนมืด อาตมาจึงเดินสบายอยู่คนเดียว...

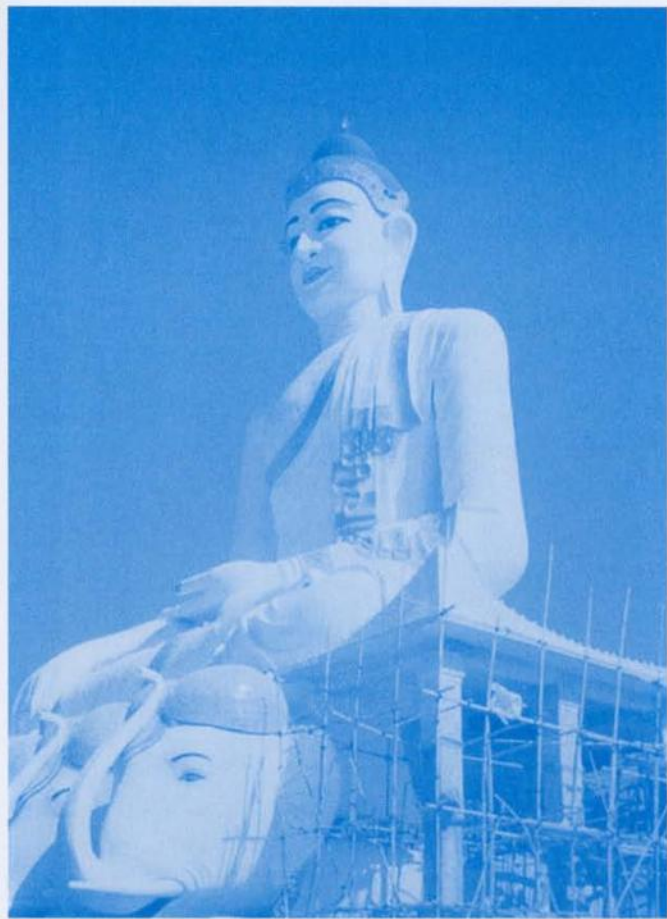
ลงมากกราบพระเจดีย์หน้าพระนอน เด็กนักเรียนแห่กันมา ทักนศึกษา พวกเราขึ้นรถเตรียมหนี ท่านนาวันดินชวนไปให้เขาพินที่ร้าน

หลวงปู่ نارทะมอบปรอททองคำให้ทิดจิตร

พระนอน ๒๒๒ สอก วัดโพธิ์พินตัน เมืองหม่งหยั่ว

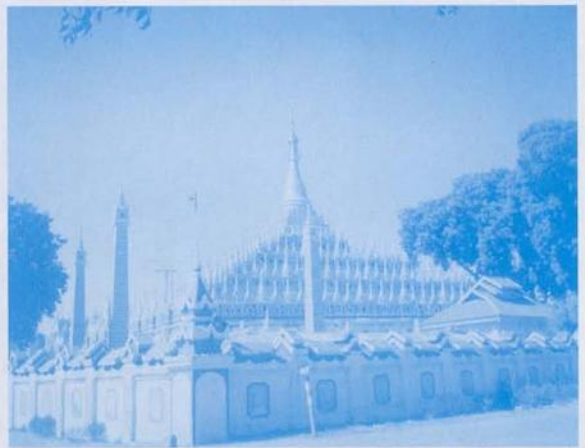

หลวงพ่อโต วัดโพธิ์พินตัน เมืองหม่งหยั่ว

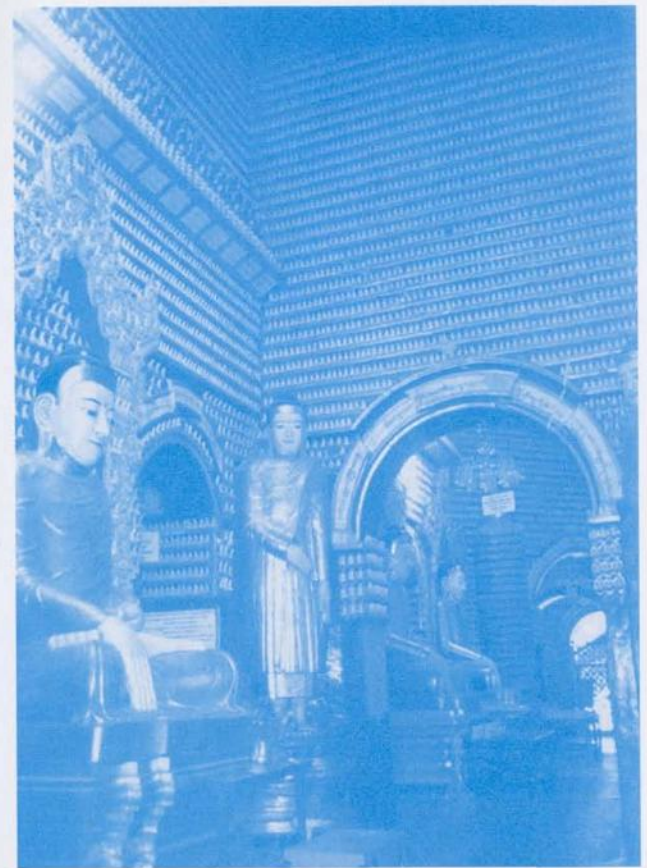
อาหารข้างเจดีย์ โดนไปสองพันถ้วน..! ท่านป๊อบซื้อประจำลูกหลาน เขาบอกว่าเป็นเพราะเรากินอาหารร้านเขา จึงลดให้ตั้ง ๑ ร้อย..!

ไปดีกว่าเมื่อมนุษย์หน้าโลहित วนมาทางขวา หลวงพ่อท่านปลุก ดินโพธิ์ไว้ ๑,๐๐๐ ดัน แต่ละต้นสร้างพระพุทธรูปประจำไว้ต้นละองค์ ที่ปลุกก่อนสูงท่วมหัว ที่ปลุกทีหลังสูงสักศอกเห็นจะได้ นี่คือที่มาของชื่อวัด ซ้ำยังสร้างพระนั่งองค์ใหญ่บนหลังช้าง ท้ายช้างเป็นประตูเข้าไปด้านในได้ องค์พระใหญ่จนขนตาของท่านขนาดเท่าท่อนซุงได้มั้ง !?

เข้าไปกราบพระเจดีย์วัดสัมพุทธะ เจ้าประคุณอ๋อย..ภายในเจดีย์ เขาสร้างพระพุทธรูปใหญ่ๆ เล็กๆ ไว้นับเป็นแสนๆ องค์ เรียงเป็นชั้นๆ สวยงามเป็นระเบียบ นับจนตาตายต้องไปถามเจ้าหน้าที่ว่ามีกี่องค์กันแน่?

พระเจดีย์สัมพุทธะ เมืองหม่งหยัว

พระพุทธรูปใหญ่น้อย ๕๐๒,๐๒๘ องค์ในพระเจดีย์สัมพุทธะ

“๕๐๒,๐๒๘ องค์..!” เขียนับกันต่อไปเถอะ อาตมาเห็นที่จะพอ
แค่นี้ ออกมาราบรูปปั้นหลวงปู่เจ้าอาวาส ซึ่งเป็นผู้สร้างพระเจดีย์สัมพุทธะ
เมื่อ ๕๑ ปีก่อน หาชื่อท่านไม่เจอ ขนาดคนเฝ้ากุฏิยังบอกว่ามีรู้ เรียกแต่
หลวงปู่จนชิน ลืมชื่อไปเลย..!

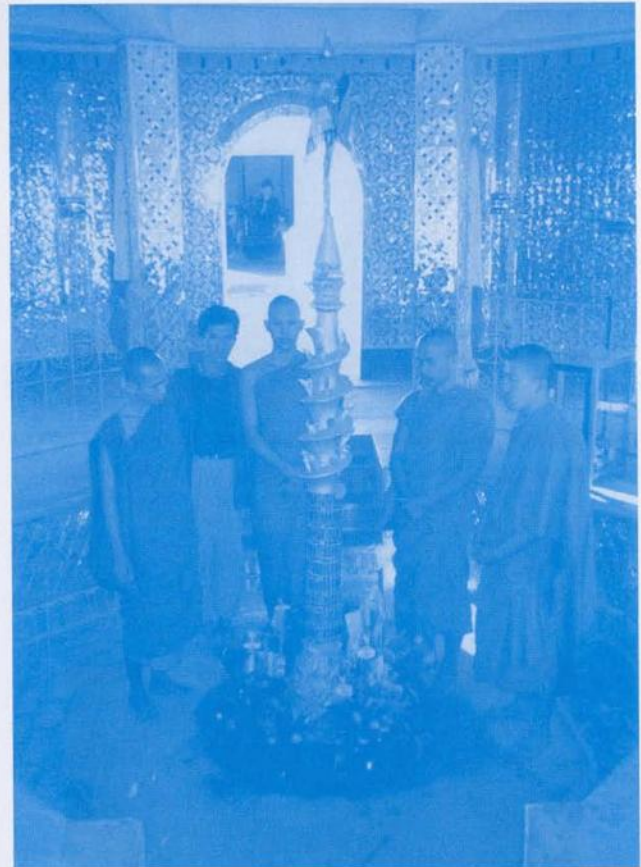
ลีลาการสร้างพระเป็นจำนวนมากแบบนี้ ท่านต้องเป็นพระ
โพธิสัตว์แน่นอน...ภายในวัดปลูกต้นทานาคาไว้มาก ชาวบ้านก็ปลูกกัน
แทบทุกบ้าน บางแห่งเป็นสวนกว้างหลายสิบไร่ เขาถึงได้มีวางขายกันทั่ว
เมือง แบบนี้ลองถามหาน้ำมันทานาคาคูดีดีกว่า...

เดินวนตั้งครึ่งเมืองเจอน้ำมันทานาคาไม่ถึง ๑๐ หลอด ขายตั้ง
หลอดละ ๘๐ จิต..! ปื้ที่แล้ว ๓๐ จิตเอง...ไม่ซื้อก็ได้ มีเวลาจะแวะห้างแถว
มัทนะเลี่ยลองหาดู..ท่านนาวินพานไปวัดแลดี กราบหลวงปู่
ญาณทัสสะ(แลดีสะยาตอ)ปรมาจารย์ของพม่า...

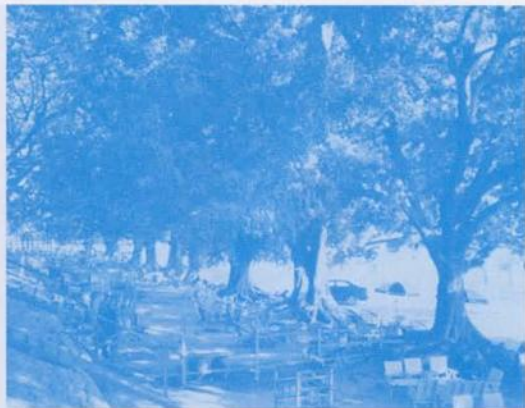
หลวงปู่ท่านสั่งสอนคนเอาไว้มาก คำสอนของท่านแพร่หลายมาก
ที่สุด มรณภาพไป ๙๙ ปีแล้ว หลวงปู่ที่สัมพุทธะก็เป็นศิษย์ของท่าน กราบ
ทำบุญแล้วเดินทางกลับ เมืองนี้ต้นไม้ใหญ่ข้างทางเขาร่มรื่นดีเหลือเกิน...

เข้าวัดกันตาลูไปกราบพระ และจุดจุดที่สมัยพระเจ้าอโรรธาจะ
ออกรบ ถ้าท่านมาเหยียบตรงนี้แล้วอธิษฐาน จะรบชนะทุกครั้ง จึงมีคณา
เหยียบอธิษฐานกันไม่ขาดสาย ท่านนาวินกับท่านตู่เก็บเอาดินไปด้วย...

แวะเติมน้ำมันที่ปากทางแยกไปมิงกุน ๕ แกลลอน ๑,๖๐๐ จิต
แถมน้ำแช่เย็นเจี๊ยบ ๑ ลิตร และนามบัตรด้วย แถวนี่ร้านขายน้ำมันมาก
จนต้องแข่งกันบริการ โครบริการดี ลูกค้ายกบอกกันไปปากต่อปาก แต่ก็
เป็นบ้มีเถื่อนทั้งนั้น คอร์ปชั่นจงเจริญ..!

จุดอธิษฐานเพื่อขอความสำเร็จ วัดกันตาลู

ดงต้นนัดปาน (บุปผาเทวดา) เชิงสะพานไม้สัก

สะพานไม้สักข้ามทะเลสาบตองตะมาน

กลับเข้ามรปุระ ไปชมสะพานไม้สัก อายุ ๑๔๗ ปี ยาว ๑,๕๕๐ เมตร ที่เชิงสะพานมีดงต้นนัดปาน(บุปผาเทวดา)ต้นใหญ่มหิพาร ขึ้นเป็นดงร่มรื่นมาก มีพ่อค้าแม่ค้าตั้งร้านขายอาหารและน้ำดื่มเป็นทิวแถว ต้นไม้จะมีดอกเฉพาะวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเท่านั้น...

ขึ้นสะพานข้ามทะเลสาบตองตะมาน ไปกราบหลวงพ่ोज้าอดอิ (มหาศिला)ที่บนเกาะ องค์นี้เล็กกว่าหลวงพ่อมหาศिलाที่เชิงเขามัถนะเลย แต่สลักได้งามกว่ามาก พวกเรกราบพระเสร็จ จนกระทั่งเดินกลับกันแล้ว ท่านป๊อบค่อยไปถึง...

กลับทางเดิม มากกราบหลวงพ่อชนะมารแปดทิศ ที่ฝั่งแผ่นดินใหญ่ แล้วกลับวัดไปสร้งน้ำซักผ้า กราบหลวงพ่อมหามุณี จากนั้นไปรับพระที่สั่งไว้ มัดจำก็ไม่ได้วางไว้ซักจืด ทำให้นายละเมียดชะเง้อคยาวเป็นยี่ราฟ กลัวพวกเราจะไม่มา..!

ได้ผงไม้จันทน์ ๑ ท่อ กับประจำไม้จันทน์เล็ก ๙ เม็ดคนละพวง เขาสั่งว่าถ้ามาเองไม่ได้ ฝากนามบัตรมากับใครก็จะขายของแท้ให้ กลับมา สวดมนต์ถวายหลวงพ่อมหามุณี จากนั้นเคลียร์บัญชีแล้วพักผ่อน...

*****

ปีก่อนร้อนราวกับเมฆาบ้านเรา มาปีนี้มีฝนทะเลย์กลับหนาวเสียได้ ออกไปสวดมนต์ถวายหลวงพ่อมหามุณี ทั้งที่คิดตั้งมากมาย ยังรู้สึกสะท้าน เสร็จพิธีก็กลับมา ท่านป๊อบกับท่านตู่ยังนอนขงอยู่เลย...

พอหมดเงินทั้งสองก็ประกาศอย่างหนักแน่นว่า ต่อไปนี้จะไม่มีอะไรมาถึงความสนใจไปจากพระรัตนตรัยได้อีกแล้ว คนอื่นเขาไปสวดมนต์ภาวนา ตัวเองดันมานอนอืดแบบนี้ มันนำไปอเวจีมหานรกแทน..!

กราบลาหลวงปู่ชุกชีละ เพิ่งมีโอกาสปฏิสังขรณ์กันเต็มทีวันนี้เอง
กราบเรียนท่านว่า วัดที่เมืองไทยอยู่ในป่า ท่านถามว่าไม่อดหรือ..?
พอทราบว่าการขบฉันบริบูรณ์ดีท่านก็พอใจ...

บอกว่าท่านอายุ ๘๔ ปีแล้ว อยู่ในเมืองแท้ๆ ช้ายังเป็นใหญ่เป็นโต
มีลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้านเต็มเมือง แต่ทุกวันนี้ทางวัดยังต้องหุงข้าวกินเอง
จากนั้นท่านมอบนามบัตรให้ สั่งว่าถ้ามาอีกให้มาพักที่นี่ ถ้าท่านไม่อยู่เอา
นามบัตรให้ลูกศิษย์ท่านก็ได้...

จากนั้นท่านให้คาถา “อะระหัง อ่องคิตฺติ นะระยะยัง ปิมะชีย์”
(อะระหัง ชัยสิทธิ นะระยะยัง กัยไม่มี) บังคับให้พวกเราทวนแล้วทวนอีก
จนมั่นใจว่าพวกเราออกเสียงได้ถูกต้อง และจำได้แน่นอน สั่งให้ภาวนาไว้
ทุกวัน จะไปไหนก็ปลอดภัยในทุกที่...

พวกเราถวายเงินช่วยค่าน้ำค่าไฟแล้วกราบลา หลังฉันเช้าแล้วจะ
ขึ้นเขายังเกินตอง (หนักย) โขยุนที่มันมาข้าวหรือไร ? ทำไมขบรควนไป
วนมาแทบทั่วเมือง จะไปไหนก็ไม่ไปซักที..!

ยอดโซเฟอร์มาสารภาพเมื่อถึงยอดเขาวัว ไม่เคยมาเขานฤกษเลย
ที่ขบวนนั้นกำลังหาป้ายบอกทาง ฮะ...ฮะ...ก็งัดกอดทองจนได้ เก่งมาตลอด
มาดกฆ่าตายเอาเพลงสุดท้ายนี้เอง...กราบพระแล้วเดินลงไปในถ้ำ ซึ่งเคย
เป็นที่อาศัยของพญาปลาช่อนโพธิสัตว์...

สมัยโน้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวยพระชาติเป็น
ปลาช่อน มีคราวหนึ่งเกิดภัยแล้งน้ำแห้งขอด ท่านสงสารบรรดาปลาเล็ก
ปลาน้อยจะตายเสียหมด จึงตั้งสัตยาธิษฐานขอฝน ซึ่งก็ได้ตั้งใจปรารถนา
คำอธิษฐานนั้นกลายเป็นคาถาขอฝนมาจนทุกวันนี้...

จะยัดมิงกู (ถ้าพญาปลาช่อนโพธิสัตว์) เขายังเกินตอง

อาตมาตักน้ำสร้างรูปปั้นพญาปลาช่อนและบิรवारไป ๒ ถัง
เห็นท่านป๊อบกับท่านดู่ที่หมดเงินซังกะตาย ไม่มีอารมณ์สนใจอะไร
จึงให้กลับมาในดัวเมืองอีกที่ จะยัดมิงกู (ถ้าพญาปลาช่อน) อยู่เมือง
ปะเตงจี อยู่ติดมัตตะเลย จนแทบไม่รู้ว่าเป็นคนละเมืองกันแล้ว...

มาจดบริเวณศูนย์การค้า เดินหาซื้อน้ำมันทานาคาที่นี้ขายหลอด
ละ ๒๘ จิต ซื้อยี่สิบหลอดลดเหลือ ๕๐๐ จิต ถูกกว่าที่อื่นสามเท่าตัวกว่า
จากนั้นมานั่งกินฟู้นเป็นข้าวโมงกับท่านชา รอคณอื่นชื่อของ อาตมาสองคน
คิดเหมือนกันว่า เป็นพระแล้วเดินหำง มันน่าเกลียดมาก..!

พระเจดีย์สวาดอเมียด เมืองมัททะเลย์

ทุกคนกลับมารบ แต่สองพลขับหายไป ได้ยินว่าไปหาซื้อน้ำมัน เครื่องทำนบือบรอไปรอมาชวนท่านนาวันเากล่องไปซ่อม เพิ่งคล้อยหลังไปโซยูนท์กับตันอูกก็แบกกลลอนมาให้มันได้อย่างนี้ชีน่า...คราวนี้รอไปเถอะ...ที่ซวยที่สุดคืออาดมาเอง...โรมันเก่าโมงเข้าอันเพล..!

ส่งท้ายมือเพลที่ร้านเดิมจ่ายไป ๑,๒๗๐ จิต แล้วอาดมาไปปิดทอง หลวงพ่อพระมหาบุญ สวดอิติปิโสถวาย ๓ จบ อธิษฐานขอนิพพานชาตินี้ กราบลาไปหาท่านมุณีวะระซึ่งจะฝากจดหมายถึงท่านองักระ ไปแล้วเสียเวลาเปล่า เพราะท่านยังไม่ทันจะเขียนเลย..!

มาราบพระเจดีย์สวาดอเมียดนอกเมือง ทั้งขนาดรูปร่างทุกอย่างเหมือนกับที่ YANG KUNG ทุกประการ ยกเว้นมีพระพุทธรูปขนาดหน้าตักประมาณ ๓๐ นิ้ว รายรอบเพิ่มขึ้นมา ๙ องค์ และไม่มีเด็กมาถือขายดอกไม้กับไม่มีใครมาเก็บค่าจอรถเท่านั้น...

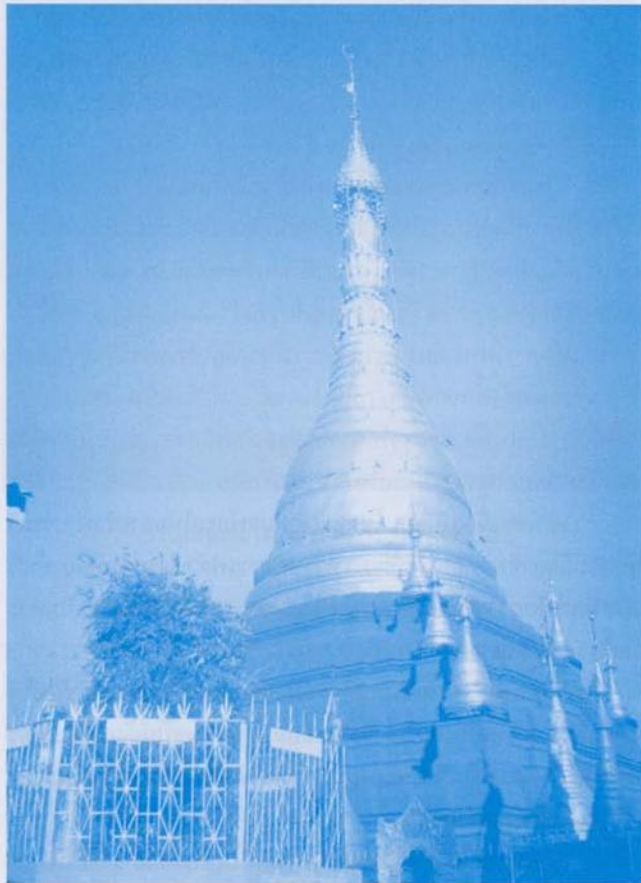
ย้อนเส้นทางเก่าผ่านเมืองปะเลต มาเต็มน้ำมันกับร้านเก่าที่เมืองเจ้าเส้ ยังคงเป็นระบบ ๕ แกลลอนเท่ากับ ๒๐ ลิตร ทั้งร้านของลุงมีแค่ ๑๕ แกลลอน ต้องเกาะรถเราไปเอาที่ร้านหลานชายอีก ๒๕ แกลลอน เดินกำเงิน ๑๒,๕๐๐ จิต ยืมแก้มตุ่ยกลับร้านตัวเองที่ห่างไป ๒ ไมล์..!

ล่องยาวผ่านเมืองวันวิน ที่คราวก่อนพักให้โซเฟอร์กินข้าวเย็นที่ร้านสาวจันทร์ (ซอชานดา) ภูมิภาคเริ่มแห้งแล้งเป็นกิ่งทะเลทราย เหลือวิ่งไปด้านหลัง ท่านคู่กับท่านบือบลงไปในอนยาวแบบมืออาชีพ ขนานแท้ ไม่ยอมดูฟ้าดูดินกับใครเลย..!

เข้าเขตเมืองมิกลา โซยูนท์ขอหยุดพักรถให้คลายร้อน บรรดานักนอนมืออาชีพแหกตาตื่นขึ้นมา คว้าของกาแฟสำเร็จรูปติดมือมาทันที แบบที่เขาเรียกว่า เียบเป็นหลับ ขยับเป็นแ...ก มันไม่สมควรเป็นพระเลยจริงๆ ให้ตื่นตาย..!

นั่งมองหน้ากัน ต่างคนต่างหมดเงิน จะสั่งน้ำอัดลมฉันทก็ได้ จะขอน้ำร้อนมาชงกาแฟเฉยๆ ก็น่าเกลียด อาดมาแยกไปนั่งคนเดียวไม่รู้ไม่ชี้ ดัดสันดานมันชะบัง..สุดท้ายไปลงที่ทิดจิตร ลงทุนสั่งน้ำอัดลมแล้วขอน้ำร้อนมาชงกาแฟจึงได้ฉันท...

เลี้ยวซ้ายก่อนเข้ามิกลา เป็นทางลัดไปเมืองกาสิ ลุงชาวที่แบกน้ำมันเข้าไป ๑๖๐ ลิตรสากล วิ่งน้อมขึ้นเยอะทั้งที่ถนนไม่ตี มาถึงวัดชุย

พระเจดีย์วัดขุนอินเมืงยาว ก่อไม้ที่เห็นปลูกโดยพระเจ้าอโรรษา

อินเมืงยาว (แมลงวันทองคอย) มีประวัติว่าแมลงวันทองตัวผู้ไปติดโยแมงมุม ตัวเมืงรออยู่ไม่เห็นมาซักที ก็แข่งซักหักกระดูกชะยกใหญ่..!

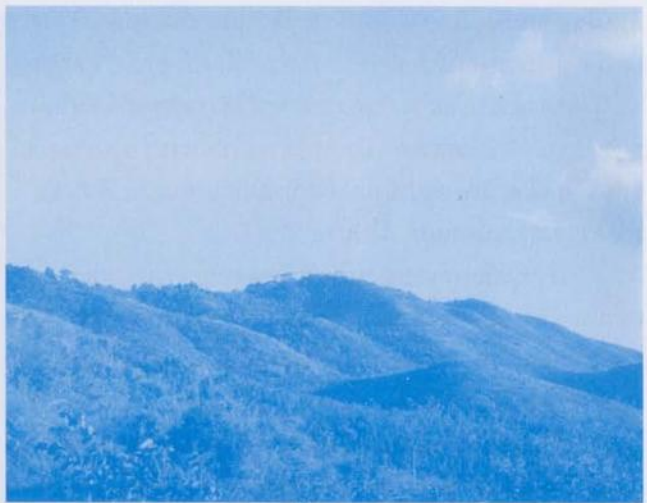
อกแตกตายไปเกิดเป็นคน ระลึกชาติได้จึงสร้างเจดีย์เพื่อไถโทษหน้าพระเจดีย์มีกอไม้กอเล็กๆ ปลูกโดยพระเจ้าอโรรษา อยู่มาจนสมัยนี้ หลังเจดีย์หน้าพระพุทธรูป มีรูปปั้นหม่อมบออยู่...ตามประวัติว่า ๖๒ ปีมาแล้ว เจ้าของจะเอาหมูดัวนี้ไปฆ่า...

เจ้าหมูหนีมาหม่อมบออยู่หน้าพระจึงรอดตาย ชาวบ้านประทับใจในความแสนรู้ของมัน จึงปั้นรูปไว้เป็นที่ระลึก กราบพระทำบุญแล้ว มารอโชขุนที่รื้อลูงขาว เห็นว่าชดน้ำมันเครื่องมากขึ้น...เมื่อเขายังไม่เรียบร้อย อาตมาก็คงไปสืบประวัติวัดต่อ...

พระเจดีย์นี้บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ สมัยพระเจ้านรบดีสินธุเสด็จมา พระบรมสารีริกธาตุสีแดงปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็น พระองค์จึงควักพระเนตรถวายเป็นพุทธรูปชา ลีลาตัดหัว ควักดวงตา ตัดแขนขา ควักหัวใจถวายนี้ เป็นลีลาพระโพธิสัตว์แท้เช่นกัน...

นอกจากวัดแมลงวันทอง ยอดไซเฟอร์พาลูยาวผ่านเมืองกาสิไปเลย สองข้างทางเป็นทางน้ำแห้ง มีแต่หินปูนที่ไหลลงมาจากภูเขา ลุงชาวดะบังขึ้นเขาไปตามทางคดเคี้ยวคับแคบ เส้นทางสำคัญต่างๆ ทำให้ตีหนอยก็ไม่ได้ โชขุนที่หยุดรถไปไหว้เจ้าพ่อเขาชานโยมา (สยามบรรพต) ตีฆ้องบอกกล่าวขอให้เดินทางปลอดภัยแล้วเดินทางต่อ...

ไมล์แล้วไมล์เล่าผ่านไป มีแต่รถบรรทุกขนาดใหญ่และรถทัวร์วิ่งสวนทางมา ทำมีตสนิทเมื่อมาถึงบ้านปีเยา หยุดไปขอพักที่วัด เขามีแต่ศาลาโล่งๆ ข้างฝาไม่มี แบบนี้หนาวตายห.. ท่านนาวินบอกว่าไปต่อเถอะ..

ชานโยมา(บรรพตสยาม) ก็ระหว่างรัฐฉานกับมณฑลเลย

พลขับทั้งตัวจริงตัวสำรองคว่ำเสื่อกันหนาวมาใส่ ความจริงขึ้นเขาอากาศเย็นๆ ก็เป็นผลดี เครื่องรถจะได้ไม่ร้อนมาก มาถึงบ้านมะกูด ห่างจากเมืองกะลอ ๑๖ ไมล์ หยุดพักให้โยมกินข้าวกันก่อน...

บ้านมะกูดอยู่ในเขตรัฐฉาน ดอยยี่ที่เป็นเมืองหลวงของรัฐฉาน สูงจากระดับน้ำทะเลเกินกว่าเมตร ประมาณเขาช้างเผือกของกาญจนบุรี ช้างยังหนาวคล้ายกันอีกด้วย แต่เข้าเขตก็เย็นสะท้านแล้ว..!

เจ้าของร้านเรียกเตาไฟมาวางให้ข้างโต๊ะ ประเคนน้ำร้อนน้ำชาให้แล้วรีบไปทำกับข้าวให้โยม ครู่เดียวพระก็ฉันทกแพ่งกับข้าวเย็นของโยม อาตมาชดน้ำชาร้อนๆ ลงไป ๑๒ ถ้วยติดต่อกัน ฮ่า..ค่อยสบายหน่อย..

เมืองกะลอ มีแต่ป่าสน อากาศหนาวเย็นมาก

จ่ายไป ๗๐๐ จี๊ด เกินงบบไปบานเบิกเลย ขึ้นกินบ่อยๆ มีหวังได้ออดกันบ้าง ลุงชาวพาไปอีก ๑๖ ไมล์ก็เข้าเมืองกะลอ จ่ายค่าเข้าเมืองยี่จู้แล้วตรงไปยังวัดเมี้ยวมะ (ศรีเมือง)

ท่านอาจารย์ใหญ่กุสะละเจ้าอาวาสวัดเมี้ยวมะรอบคอบมาก ขอหนังสือสุทธิไปจดรายละเอียดไว้หมด แล้วให้เราพักบนศาลารับแขก เณรช่วยจัดที่นอนให้ มีผ้าห่มคนละ ๒ ผืน ค่อยยังชั่วหน่อย..!

วัดนี้เป็นสำนักเรียนใหญ่ มีเณรพูดไทยได้ด้วย สิ่งก่อสร้างดูมั่นคงถาวร ราคาแพงอีกต่างหาก ขนาดเพดานติดป่าเก้ทั้งตึกก็แล้วกัน ที่ยอดเยี่ยมคือน้ำไหลไฟสว่าง สะดวกสบายกว่าอย่างกุ่มกับมณฑลเลยชะอีก...

อากาศหนาวจนไม่มีใครสงรงน้ำ อาตมาแค่ล้างหน้าแปรงฟันแล้ว เช็ดตัวเท่านั้น มุดเข้าใต้ผ้าห่ม กำหนดจิตภาวนา อารมณ์กำลังทรงตัวก็มีเสียงอะอะตรงเข้ามา เสียงทำนนวนิน โขยุนท์ ตันอู และทิดจิตร ผลัดกันตอบโต้ สุดท้ายเหลือเสียงทิดจิตรเพียงคนเดียว...

ที่แท้ทิดจิตรที่ค่อนข้างจะกว้างมาหลายวันแล้ว ถึงกับชูคนเก็บเงินค่าจอรตด คราวนี้ซำผิดที่ ไปประกาศตัวเป็นคนไทย ทำให้ท่านอาจารย์ใหญ่กุสะละกลัวว่า จะเป็นการให้ที่พักพิงกับคนหลบหนีเข้าเมือง จึงโทรศัพท์แจ้งทางอำเภอ...ก็เป็นเรื่องนะซิ..!

เขาจะเอาตัวไปให้ได้ โชคดีที่เป็นพระเกือบทั้งหมด จึงตกลงว่า ฟรุ้งนี่เจ็ดโมงเช้าเขาจะจัดการส่งกลับ ห้ามไปไหนเด็ดขาด และยึดหนังสือสุทธิของท่านาวิน พร้อมกับบัตรประชาชนของโขยุนท์และตันอูไป เป็นการประกันไว้ก่อนว่าเราจะไม่แอบหนี..!

ฟรุ้งนี่ยอมไม่ใช่วันนี้ วันที่ย่อมไม่ใช่เดี๋ยวนี้ กังวลไปยอมไร่ประโยชน์ ตอนนี่จึงสำคัญที่สุด สงใจไปกราบพระข้างบน หลับดึกกว่า...

*****

ตื่นเข้ามานั่งภาวนาจนครบชุด แล้วลุกไปเข้าห้องน้ำ จัดการล้างหน้าแปรงฟันด้วยน้ำที่เย็นเจี๊ยบเกือบเป็นน้ำแข็ง ตอนเก็บที่นอนเจอเรือดเกือบสิบตัวกลิ้งเกลื่อนพื้น..! เจ้าพวกนี้เกาะมากับอั้งสะไหมพรมสำหรับกันหนาวตั้งแต่มีถะเลย เจออากาศแบบนี้เข้าแข็งตายหมด..!

หนาวแสนหนาว หายใจเป็นควันเหมือนสูบบุหรี่ รือแล้วรือเล่าฝ่าแต่รือ จากเจ็ดโมงเป็นเจ็ดครึ่ง เป็นแปดโมง รองเจ้าอาวาสที่ไม่รู้เรื่องราว มาบอกว่าท่านอาจารย์กุสะละไปกิจนิมนต์ ไม่ต้องคอยลาหรอก...

พอทราบความจริงเข้าทำนถึงกับตบอกผาง บอกว่าเป็นอย่างนี้ได้ อย่างไร...แล้วกุฎิจะพาไปฉันเข้า อิมขึ้นมาก็มีอารมณ์คอยต่อไป แก้วโมงเศษเจ้าหน้าทีจึงมาถึง เวลาเจ็ดโมงเช้าของมันแดดจัดขนาดนี้เชียว..?

เขาให้เรานำหน้า อาตมาเห็นว่าพวกเราได้หลักฐานคืนมาแล้ว จึงให้โขยุนท์ปล่อยผีมือเต็มที ไม่ก็โค้งกัทั้งชะไม่เห็นฝุ่น มาพักร้านเมื่อคืน ให้เครื่องหายร้อน เจ้าของร้านเลี้ยงน้ำชากับขนม อาตมามอบประกาศของหลวงพ่อนารทะให้เป็นสินน้ำใจ...

ผ่านศาลเจ้าเขา โขยุนท์ลงไปบอกกล่าวตามเคย จากนั้นรูดยาวมาถึงทางแยกเมืองเพียวบ่วย เลี้ยวซ้ายไปตามทางที่ค่อนข้างเปลี่ยวเกือบเที่ยงจึงหยุดพักเพื่อฉันเพล มีทั้งแพะย่าง นกเขาทอดกรอบ โคนหวดไปพันแก้วร้อยจัด..!

ตำนานบุญเมืองตัดกง มีช้างมาเดินขอขอบคุณผู้ทำบุญด้วย

ฝ่าความร้อนแล้งกันต่อไป น่าชมเชยบรรดาด่านบุญเป็นอย่างยิ่ง
แดดร้อนหัวแทบแตก เขายืนนอกบุญกันหน้าตาเฉย ซ้ำยังมากมายแทบ
จะนับด่านไม่ถ้วน ท่านนาวิ้นหลับคอฟับค้ออ่อน แทบเลยบ้านโยมที่เมือง
ตัดกง ดีที่อาดมาไว้อุ่นมากก่อน...

ญาติโยมดีใจร้องให้ตามเคย คนเรากำห่างบ้านไปเป็นสิบๆ ปี
มีคนบ้านเดียวกันมาเยี่ยมย่อมดีใจเป็นธรรมดา โยมผู้หญิงที่ปีก่อนมีอาการ
อัมพาต ปีนี้อาการแยกว่าเดิม อาดมามอบประจำให้คนละเส้น โยมกำ
แนบอกแล้วร้องไห้ยกใหญ่...

กว่าจะตัดใจลาได้ตกป้ายสองโมง ด่านบุญนอกเมืองยังคงใช้
หุ่นขี้ผึ้งตัวเดิมมาเดินนอกบุญ คนเดินเป็นคนเดิมหรือเปล่านั้นไม่รู้? ถ้ามัน
เดินข้ามปีได้ก็ตอ้งยอมรับว่าเขาอึดจริงๆ ทำบุญแล้วเรารีบเดินทางต่อ...

ตามกำหนดการเดิมเราจะนอนตงอุ ๑ คืน แต่โชขุนทร์หวังว่า
เมืองนี้ชายแดนติดรัฐกะเหรี่ยง การตรวจตราเข้มคัล้ายตงยี่ ทำเราจะ
ขาดวสาสนากับไอ้สองตงนี่ละมัง...? มาสองครั้งไม่ได้เข้าเมืองทั้งสองครั้ง...

พันตงอุก็มิดสนิท ทั้งคน ทั้งเกวียน รถม้า จักรยาน ฯลฯ จะหลีกเลี่ยง
รถใหญ่ชักหนักก็ไม่มี ถ้าเป็นเมืองไทยมีหวัง คุณร่วมข คุณเปอข ทำงานกัน
ไม่หวาดไม่ไหว หนึ่งหุ่มพอดีที่ลุงชาวหยุดให้โยมได้กินข้าวกัน...

ผลของการเข้าบ้านหฺรูเกินไป โดนชะ ๙๐๐ จัด..! แล้วไปเสี่ยงตาย
บนถนนต่อ เพิ่งเห็นความอืดของยอดไซเฟอร์ก็ครั้งนี้เอง พ่อลากยาวชนิด
ไม่ให้ใครเปลี่ยน จากเมืองกะละของรัฐบาลน ผ่านมัททะเลย์ ปะโก
มายันพะยาจี..!

๒๓.๐๐ น. ถึงพะยาจี

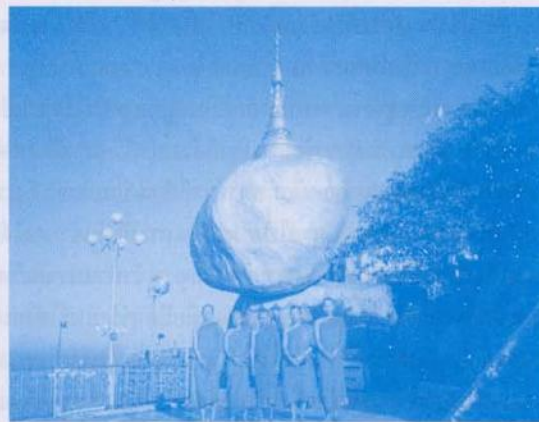
๒๔.๐๐ น. ข้ามสะพานขิตติง

๐๒.๐๐ น. ถึงเชิงเขาพระธาตุดินทร์แขวน

จากคนไม่สู้บุญหรี่ กลายเป็นอึดบุญหรี่ชนิดมวนต่อมวน ระยะทาง
สามร้อยกว่าไมล์หยุดกินกาแฟแก้วเดียว พาพวกเรามาอนหนาวสั้นงักๆ
มีเวลาชุกหัวประมาณ ๓ ชั่วโมง ก็จะได้ขึ้นพระธาตุดินทร์แขวนแล้ว..!

*****

ลูกไปล้างหน้าเช็ดตัว อากาศหนาวจัดไอตัวออกไขมวง ฉันทเข้า
แล้วซื้อตั๋วรถเที่ยวแรกขึ้นเขา ปีนี้ขึ้นราคาเป็นคนละ ๑๔๕ จัด แต่ถนน
ลาดยางตลอดสายแล้ว อากาศหนาวๆ หนึ่งรถทวนลมมันทากรุดดีแท้
เจ็ดโมงเช้าถึงที่จอดรถจุดแรก คราวนี้ก็เดินซิจะ...

คณะทหตท้าวี่ขึ้นกราบพระบรมธาตุดินทร์แขวน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมป
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๕ (ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์

ถาม : .....

ตอบ : โฆษกเทพบุตร เขาเคยเป็นคนจนมาก่อน เสร็จแล้ว ก็อพยพหนีภัยแล้ง ลูกก็เอาไปปล่อยให้ทอดตายอยู่กลางทาง ไปถึงบ้านของเศรษฐีต่างเมืองไปขอทานเขาทำ เศรษฐีกำลังกินข้าวมรุษายาสอยู่ ก็สั่งให้คนใช้เอาข้าวมาให้เขากินหน่อย อีตานั้นได้ไปก็จำเสียเต็มทีเลย เพราะตัวเองอดมานานกินหมด เมียเห็นผัวหิวมาก ก็เลยส่งส่วนของตัวเองให้ ผัวก็กินหมดไปด้วย กินไปก็มองไป เศรษฐีก็กินข้าวมรุษายาสอยู่ เขาก็เลี้ยงหมาไปด้วย เขาอิจฉาหมานะ ประเภทว่าเราเป็นคนแท้ๆ ไม่ได้กินอย่างมัน มันเป็นหมา มันยังได้กินเลย คิดไปคิดมาตัวเองกินมากไปอาหารย่อยไม่ทัน....ตาย ความที่จิตมันจับหมายอยู่ อิจฉาหมายอยู่ ก็เลยไปอยู่ที่หมา เกิดมาเป็นลูกหมาโหนดตัวเดียวด้วย เศรษฐีเขารักมาก เขาก็เลี้ยงเอาไว้ คราวนี้เศรษฐีเขาจะนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้ามารับภัตตาหารที่บ้านเป็นประจำ ถึงเวลาก็ไปนิมนต์ ลูกหมามันก็วิ่งตาม ตามไปตามมาจนกระทั่งมันจำทางได้ก็ไปเอง นิมนต์เอง ไปถึงก็เห่าเรียก พอพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านมา มันก็พาไป ถ้าหากว่าถึงที่รกที่อะไร ก็คอยเห่ากระโชกดู เมื่อมีสัตว์ร้าย จะได้ไม่มาทำอันตรายพระปัจเจกพุทธเจ้าท่าน บางที่ท่านแกล้งล่องใจเดินถึงทางแยก ท่านแกล้งเลี้ยวผิด มันก็จับสบง ดึงให้ไปให้ถูกทาง เขาทำบุญด้วยเสียงคราวนี้พอออกพรรษา พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านก็ไม่จำพรรษาอยู่ตรงนั้น กลับไปภูเขาคันธมาศ เป็นที่อยู่ของพระปัจเจกพุทธเจ้ารวมๆ กันเป็น

แสนๆ องค์ พอท่านลาเศรษฐีแล้วเหาะไป ไ้อ้หมาน้อย ! ก็เสียใจตายไปเลย ไปเกิดเป็นโฆษกเทพบุตร อาณิสสรส์ทำบุญด้วยเสียง เขาบอกว่าถ้าพูดปกติได้ยินไปไกลหนึ่งโยชน์ หนึ่งโยชน์นี่มัน ๑๖ กิโลเมตร เด็กๆ เคยท่องใหม่ ๒๐ วาเป็น ๑ เส้น ๔๐๐ เส้น เป็น ๑ โยชน์ ๔๐๐ เส้นนี่มันต้อง ๘,๐๐๐ วา ก็ ๑๖,๐๐๐ เมตร ๑๖ กิโลเมตร บอกว่าถ้าพูดเต็มเสียงนี้ได้ยินทั่วดาวดึงส์ แล้วดาวดึงส์มันแคบๆ ซะเมื่อไหร่ ใหญ่กว่ากรุงเทพหลายล้านเท่า

ถาม : เรื่องเกี่ยวกับคณาจารย์ก่อน....?

ตอบ : สมัยนี้ก็หลัง สำคัญว่าโยมทำจริงมั๊ย? เรื่องของเวทย์มนต์คาถามันเป็นบาทของอภิญา คนจะทำอภิญาต้องเป็นคนดีคชาตจริงจึงสม่าเสมอ ไม่ย่อท้อ สมัยนี้บอกให้ไปท่องคาถา หลวงพ่อท่านมีคาถายูบถ เรียกว่า คาถาเงินล้าน ถ้าหากว่าใครท่องจะรวย ท่านบอกว่าจะอย่างน้อยให้ทอง ๗ จบ ๙ จบ โยมหลายคนมาบ่น บอกอยากจะรวยถามว่ารู้จักคาถาเงินล้านมั๊ย? รู้.... แล้วเคยท่องมั๊ย? เคย ท่องวันละกี่จบ? หนึ่งจบ มันน่ารวยอยู่หรือก อดมาบอกไปท่องไม่ต้องมาก วันละ ๑๐๘ หรือ ๓๐๐ จบก็ได้ เขาถามแล้วอาจารย์เคยท่องวันละกี่จบ? บอกเคยท่องสูงสุดประมาณ ๑,๒๐๐ มันหมดวันซะก่อน คือท่องกันแบบเอาคุณภาพ ไปช้า ๆ อย่างรีบ เหมือนกับกินข้าว ค่อย ๆ เคี้ยวหน่อย เอาคุณภาพ ทั่วไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ ใจไม่ต้องไปนึกอะไร คิดว่าเราทำเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ของที่ดีที่สุดที่ครูบาอาจารย์ให้มาหน้าที่ของเราคือท่องบ่นเป็นการรักษาไว้ ถ้าเราทำอย่างแบบนี้จริงจึงสม่าเสมอ ไประยะหนึ่ง ผลที่มันสะสมตัวมา มันจะเริ่มเกิดมันก็จะส่งให้

จุดที่คาถาให้ผลจริง ๆ ก็คือ กำลังใจของเราที่เป็นสมาธิ ยิ่งท่องเป็นสมาธิสูงเท่าไร คาถายิ่งให้ผลมากเท่านั้น สมัยก่อนเขาท่องกันจริงจึงสม่ำเสมอ อาตมาเคยรู้จักอดีตโจรคนหนึ่ง แก่มากแล้ว เรียกแกว่า ลุง ถามว่าสมัยของลุงทำไมมันหนั่งเหนียวกันแยะแท้ สมัยของพวกผมไม่เห็นมันได้อย่างลุงเลย บอกไอ้หนูลุงถึงจะเป็นโจร แต่ถ้าหากว่ารู้ตัวเมื่อไหร่ต้องรีบภาวนา เพราะเราไม่รู้ว่าเจ้าทรัพย์จะมาเราหรือเปล่า? ไม่รู้ว่าตำรวจจะยิงเราหรือเปล่า? ว่างเมื่อไหร่ต้องภาวนา ไอ้โห...ยิ่งกว่าพระอิก เพราะฉะนั้นเขาทำกันอย่างจริงจึงสม่ำเสมอ และพวกนี้เขามีสังขจะ คำว่ามีสังขจะ อย่างโจรสมัยก่อนไปปล้น เขามีสังขจะอยู่ ถ้าหากว่าเป็นของที่เขาใช้อยู่จะไม่เอาเอาเฉพาะของที่เขาก็บ เป็นของที่เขาเก็บก็จะไม่เอาหมด เอาครึ่งหนึ่งเอาหนึ่งในสาม อะไรอย่างนี้ ถ้าหากเป็นของทำบุญนี้ จะไม่แตะต้องเลย อาตมาอยู่นครปฐม มีโจรตั้งอยู่คนหนึ่ง คือ เสือผาด ทับสายทอง วันนั้นแกตั้งใจจะไปปล้นโรงสี บักป้ายลวงหน้าไว้ ๗ วัน ถึงวันนั้นฉันไปปล้นแน่ ถ้าอยากจะสบาย ๆ ก็เก็บเงินเก็บทองใส่กำปั้นรอไว้ ถึงเวลาไปหัวเสร็จ ก็จะไปเลย ไม่รบกวบนอะไร ถ้าคิดจะสู้ ก็ไปหาคนมา ไปแจ้งตำรวจมาจะได้พึดกัน ปรากฏว่าเข้าไปถึงในงาน ถ้ำแกโรงสีกำลังบวชลูกชายอยู่ เสือผาดแทนที่จะได้สังขจะ ต้องควักตัวเองไป ๕๐๐ ไปให้เขา ถ้าทำบุญอยู่เขาไม่ยุ่งเลย แล้วอีกอย่างถ้าไปบ้านไหน เขาเคยให้ข้าวให้หนักิน เขาก็เป็นผู้มีบุญคุณ ให้อาหารเป็นการต่อชีวิต เขาจะไม่รบกวบนบ้านนั้นอีกเลย สมัยนี้ไม่มีหอก มันปล้นกระทั่งพ่อแม่ตัวเอง ข้าราชการสือพิมพ์ ดูหรือเปล่า มันเป็นสายให้เขาไปปล้น ให้เขาไปขโมยบ้านตัวเองก็มี ในเมื่อไม่มีความจริงจัง ความสม่ำเสมอ ขาดสังขจะ เรื่อง

เหล่านี้ทำไปก็ไม่มีผล สมัยก่อนสังขจะเขามิ ครูบาอาจารย์ห้ามอะไรเขาจะทำตามนั้น ห้ามตำแม่คนอื่น ห้ามลอดราวผ้า ลอดใต้ถุนบ้าน เขาทำกันอย่างนั้นเลย บัจจุบันนี้อาตมาก็เจอหลายคน เดิน ๆ ไป เห็นเขามองโนนมองนี่ เลยถามว่าทำไม? ระวังอยู่ ลัวจะไปลอดอะไรเข้า ถ้าอย่างนั้นเองไม่ต้องเข้ากรุงเทพ เข้ากรุงเทพเมื่อไหร่ สะพานลอยเพียบ(หัวเราะ) เตี่ยวมันก็ลอดจนได้ ทำให้จริง เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องของคนจริง ต้องทำจริงจัง แล้วจะมีผล ส่วนใหญ่ไปทำ ๆ ทั้ง ๆ ยังไม่ทันจะเกิดผลก็ท้อเสียก่อน

ถาม : มันเกี่ยวกับคนสมัยก่อนเป็นคนดีหรือเปล่า เพราะว่าการคนสมัยก่อนเวลาวางเขาเยอะ และการทำมาหากินเขาก็ไม่เบียดเบียนคนอื่น สมัยนี้ต่างคนต่างเบียดเบียนกัน?

ตอบ : ความรัก โลก โกรธ หลง เกิดขึ้นได้ง่ายกว่า เพราะแรงกระตุ้นมากกว่า สมัยก่อนคนอยู่ใกล้ชีวิต อยู่ใกล้ศีลในธรรม รุนของอาตมาถึงแม้จะไม่ถึงรุ่นของโยม แต่อาตมาก็ยังทันในยุคที่โรงเรียนปิดวันโกนวันพระ แล้วสมัยนี้มีชะที่ไหน อาตมาขึ้นชั้น ป.๓ ต้องไปไล่ถามพี่สาวตลอดว่าเมื่อไหร่จะวันอาทิตย์ ไม่รู้จักจริง ๆ เสาร์-อาทิตย์ มันเป็นอย่างไเพราะของเราใช้ ชัน-แรม ปิดวันโกน-วันพระมาตลอด โรงเรียนก็คือวัดวัดก็คือโรงเรียน นักเรียนคลุกอยู่กับวัดตลอด ทันทที่ที่เขาแยกวัดออกจากโรงเรียน ความบรรัลย์ก็เริ่มเข้ามาตอนนั้น บัจจุบันนี้โรงเรียนตั้งๆ ในกรุงเทพ จะเหลือแต่โรงเรียนเทพศิรินทร์ โรงเรียนเทพลีลา คำว่า "วัด" ติดทั้งหมด คำว่า "วัด" มันน่ารังเกียจ ถึงขนาดเอาเป็นชื่อโรงเรียนก็ไม่ได้แล้วจะให้เด็กมีความดีมาจากไหน แล้วยิ่งมาถึงปัจจุบันนี้ ในเมื่อตัวเองไม่มีความดีอะไร พอบวชเข้าไปเพื่อศึกษา ไปเจอครูบาอาจารย์ที่ประเภท

เดียวกันเข้า ก็เลยยิงและกันเข้าไปใหญ่ แล้วที่นาเวหนาทที่สุดก็คือ ครูบาอาจารย์ประเภทอาจารย์ เออจิง พ่อแม่เขาเอาลูกไม่ไหว ก็ยึดเข้าวัดไป กะว่าวัดนี้สามารถเปลี่ยนลูกตัวเองได้เลย ตัวเองเลี้ยงลูกมาอย่างน้อย ๒๐ ปี เอาดีไม่ได้ ต้องส่งเข้าวัดไปบวช ๗ วัน ๑๕ วันสึกออกไปจะให้ลูกกลายเป็นคนดี เป็นในรสาชาติของชีวิต เป็นครูบาอาจารย์ระดับนี้ อาตมาจะหัวทงอกอยู่ทุกวันนี้ มันต้องช่วยกันตั้งแต่แรก พ่อแม่ เขาเรียกบูรพาจารย์ ครูบาอาจารย์คนแรก ถ้าหากพ่อแม่ไม่ตั้งหน้าตั้งตาอบรมลูกก่อน จะไปหวังพึ่งครู หวังพึ่งพระ นี่ลำบาก รุ่นของหนึ่งนี้ยังดี ต่อไปถ้าเราผลอจะมีลูกเมื่อไหร่ จะเอาลูกไม่อยู่ ที่เอาไม่อยู่เพราะว่าสิ่งล่อใจข้างนอกมันเยอะแล้วเด็ก ๆ ถ้าหากไม่ได้รับการอบรมให้มีจิตสำนึกมาก่อน ก็จะไม่ค่อยตามไปได้ง่าย ยิ่งปล่อยให้ตามง่ายเท่าไร โอกาสที่จะพังมันก็มาเร็ว

ปัจจุบันในวัดมีโทรทัศน์อยู่ ๑ เครื่อง ให้แม่ชี้เขาเอาเข้าห้องลง ญุณแจไป ๑๐ เดือน เต็มๆแล้ว อาตมาย้ายไปอยู่วัดนั้นได้ปีหนึ่งพอดี ครบปีวันนี้พอดี ยึดโทรทัศน์เขาเก็บไป ๑๐ เดือนแล้ว ห้ามมีเด็ดขาด ที่มีเก็บซะ เกรงใจอยู่อย่างเดียวไม่เอาไปจำหน่าย ให้มันขาด มันทำร้ายจิตใจกันเกินไป ไม่อย่างนั้นแล้วกระทั่งเด็กวัดก็ดี แม่ชื่อกี้ เณรก็ดี ไม่เป็นอันทำงาน วันๆ เอาแต่นั่งเฝ้าหน้าโทรทัศน์ เสร็จแล้วไปนั่งตาลอย อยากจะเป็นอย่างนางเอก พระเอกเขามั่ง มันนำเขกกะโหลกมัยละ? กิจที่นักบวชควรจะทำเขาไม่ทำ สมัยอยู่ที่เกาะพระฤๅษี ก็เหมือนกัน **ท่านผู้** สมัยนั้น "อาจารย์ลงงานซักใบสิ?" บอก "กูลงไว้ตั้งสิบโหลมึงไม่พอสิริง" มันจะเอาจานดาวเทียม แต่เราเอาจานกินข้าว ชื่อไว้ตั้ง ๑๒๐ มันยังจะเอาจานอีกใบ พวกเรื่องเหล่านี้จริง ๆ แล้วเราไม่ได้ปิดกัน แต่ว่าตัวเขาเอง

นั่นแหละ ที่จะทนกระแสโลกไม่ได้ ตอนแรกขอโทรทัศน์อ้างว่าจะดูข่าว ไปๆ มาๆ เดียวก็ผลอไปดูละคร ดูละครไม่สะใจเดี๋ยวก็ซื้อวีดีโอมาเพิ่ม เข้าไปดู วีดีโอมาเมื่อไหร่เดี๋ยวหนึ่งไปมันตามมาอย่าคิดว่าพระเจ้าไม่ดูนะ บรรดานักบวชระยำที่มันดูเป็นปกติมีเยอะเลย ถ้าหากว่าครูบาอาจารย์ไม่เข้มงวดแล้ว ดีไม่ดีอาจารย์นะเป็นไปด้วย เรื่องของเทคโนโลยีเราปฏิเสธเขาไม่ได้ ความเจริญของโลกเป็นเรื่องปกติ เราปฏิเสธเขาไม่ได้ แต่เราต้องอยู่กับเขาอย่างมีสติ ให้มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ให้มันเป็นเครื่องมือในการหนุนเสริมธรรมะให้เจริญ แต่ไม่ใช่ให้มันเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต ขาดไม่ได้มันจะตาย

ถาม : อย่างพ่อเขาจะจอดจอกับงาน แต่วางไม่ได้แล้วเขาก็เครียด
ตอบ : นั่นมันเรื่องปกติ คนที่ตั้งใจทำอะไรระยะเวลายาวนาน ร่างกายคนก็เหมือนกับรถ พอขับมาก ๆ เครื่องมันร้อน ก็นี่ออกได้เหมือนกัน มีอยู่อย่างว่าถ้าเราทำใจได้ เวลางานให้อยู่กับงาน หัวก็มหัวดำไปเลย ไม่มองโลกภายนอกเลยก็ได้ คนเดินผ่านข้างตัว ไม่รู้ว่ามีใครก็ข้างมัน แต่เวลาเลิกแล้วให้กองงานไว้ตรงนั้นเลย ไม่อย่างนั้นแล้วเครียดตายเลย เราเองจะมานอน หัวก็ยังมาคิดอยู่แต่เรื่องงานไม่ไหว ถ้าหากว่าอยากหลับให้หัดภาวนา โอ้โฮ! เป็นเรื่องที่มีนมาก ภาวนามันเหมือนกับยานอนหลับ เราพยายามจะตั้งใจรู้ลมหายใจเข้า-ออก หายใจเข้า "พุท" ผ่านจมูกลงไปกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง ออก "โธ" จากท้องมาก มาจมูก ตั้งใจจะจับ ไม่ต้องมากหรือก ให้มันได้ ๒๐ ครั้ง ไม่เคยจับถึงหรือก มันจะชิงหลับเสียก่อน เป็นเรื่องแปลกมาก ถ้าเราตั้งใจทำความดีมันไม่ให้ทำ แต่ว่าคิดฟุ้งซ่านเรื่องอื่น มันตื่นได้ทั้งคืน เพราะฉะนั้นต่อไปถ้าหากว่า

หลับไม่ได้นี่ โยมตั้งใจ พุท-โร อย่างเดียวเลย แป็บเดียวแหละไปจ้อย
ไม่ทันรู้ตัวว่าตัวเองได้ก็จบแล้ว..... เพราะฉะนั้นถึงเวลาไม่หลับก็ว่ายาว
ไปเลย พักเดียวเท่านั้น อาตมาเคยเป็น พอไม่หลับแล้วไปตั้งใจให้หลับ
ยังไม่หลับใหญ่ เราเองก็ยิ่งเครียดเข้าไปใหญ่ แล้วพรุ่งนี้จะเอาแรงที่ไหน
ทำงาน ก็คิดไปโน่น คิดไปนี่ไปเรื่อย ก็ยังไม่หลับ พอตั้งใจ ช่างหัวมัน
ไม่หลับก็ตีจะภาวนาให้เยอะเลย ไม้ก็ทีหลับ ยิ่งกับกลัวเราจะตี รีบ ๆ
ตัดให้มันหลับเสียดีกว่า มันเอาจริงแล้วคราวนี้

ถาม : เมื่อก่อนผมก็ทำใจไม่ได้ มันจะเก็บเอามาคิด พอมาคิดปั๊บ ผมคิด
ว่านั่นแหละคือตัวมาร ในจิตสำนึกเรา พอเอามาคิดได้ตอนหลัง เห็นลูก
ด้วย...(ไม่ชัด)..... นี่ก็ถึงคำสอนหลวงพ่อก เราต้องตัดทิ้ง เวลาพักผ่อน
ร่างกายต้องพักผ่อนสวดมนต์ไหว้พระตั้ง ๒ ชั่วโมง

ตอบ : คือที่พระพุทธเจ้าท่านสอนเรา มันเป็นสุขปัจจุบันอย่างหนึ่ง คือ
ถ้าเราทำได้จิตใจเราสงบ มันจะเอือกเย็นไม่ทุกข์มาก ถ้าออกอย่างก็
เป็นสุขในอนาคต อย่างเช่นว่าถ้าตายแล้วเราก็มีสุขคติ คือ เทวดา
พรหม หรือพระนิพพานเป็นที่ไป ไม่ต้องลงไปทุกข์ ดังนั้นท่านสอนเรา
ทั้งประโยชน์สุขในปัจจุบัน และประโยชน์สุขในอนาคต ใครทำเมื่อไหร่
จะได้ประโยชน์ทันที เพียงแต่ว่าคนเรามันแปลกกว่า กลายเป็นว่าคว่ำครี
ล้ำสมัยก็เลยไม่อยากจะทำกัน ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเรื่องที่เราช่วยเราได้ทีที่สุดเลย
คราวนี้เรื่องของเศรษฐกิจล้มก็ตี กิจการล้มละลายแจ้งไปก็ตี ตัวอย่าง
ในพระไตรปิฎกที่ชัดที่สุด ก็คือ อนาคตนินทิกเศรษฐี อนาคตนินทิกเศรษฐี
เป็นต้นตระกูลมหาเศรษฐีเลย แต่ปรากฏว่า บทดวงจะขวยขึ้นมา สำภา
ที่ส่งไปค้าขายต่างประเทศ ไปโดนพายุเข้าไม่รู้หายไปทิศไหน ข้าวคราว

ไม่ได้เลย กองเกวียนที่ส่งไปค้าขายก็เจอลักษณะเดียวกัน ที่สำคัญที่สุด
คลังสินค้าริมน้ำโดนน้ำเซาะถล่มลงน้ำไปอีก แก่แทบจะเหลือแต่ตัว แต่ว่า
แก่เป็นคนที่มีศรัทธาเป็นปกติ ก็ยังคงนิมนต์พระพุทธรเจ้าพร้อมกับพระ
ไปฉันที่บ้าน แต่จากที่เคยเลี้ยงด้วยข้าวมธุปายาส ที่ถือว่าแพงมากมีแต่
เศรษฐีกินได้ ก็กลายเป็นเลี้ยงด้วยข้าวต้มกับน้ำผักดอง แล้วท่านก็มานั่ง
เสียใจน้อยใจว่า ท่านของเราเศร้าหมองแล้ว พระพุทธรเจ้าท่านบอก
เสฏฐิ..ดูก่อน มหาเศรษฐี ลูขงัว ปณิธังวา ไม่ว่าจะหยาบหรือ
ละเอียดก็ตาม ถ้าท่านนั้นประกอบ ๑.เจตนาบริสุทธิ์ คือตั้งใจทำทาน
๒.วัตถุทานได้มาโดยบริสุทธิ์ไม่ได้ลักขโมย ช่วงชิงใครมา
๓.ผู้ให้คือตัวเราขณะนั้นมีศรัทธา ๔.ผู้รับเป็นผู้ทรงศีลบริสุทธิ์
ท่านบอกว่าถ้าบริสุทธิ์ โดย ๔ ส่วนนี้ ท่านนั้นจะหยาบหรือปราณีต
แต่ไหนก็ตามมีผลเต็มร้อย เศรษฐีท่านก็พยายามทำของท่านเรื่อย ๆ
คราวนี้ท่าน ถึงแม้ว่าจะจนก็จนอย่างเศรษฐีจน ท่านก็ยังเลี้ยงพระวันละ
๕๐๐ องค์ พร้อมกับพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เพียงแต่ว่าเปลี่ยนจากข้าว
มธุปายาส มาเลี้ยงข้าวต้ม เขาเรียกว่าข้าวปลายนเกวียน ก็คงปลายนข้าว
ต้ม แล้วก็ใส่ผักดองไปให้เต็ม ๆ น้อยเท่านั้นแหละ ในเมื่อเลี้ยงพระใน
ลักษณะนั้น ที่ทนไม่ไหวก็คือเทวดา เทวดาที่รักษาจักรอยู่ สมัยก่อนใคร
จะเป็นมหาเศรษฐีต้องมีเงินอย่างน้อย ๘๐ โกฎิ ก็คือ ๘๐๐ ล้าน ต้องมีเงิน
ต่ำสุดประมาณแค่นั้น พระราชาจะมอบฉัตร ๓ ชั้นให้ตั้งเป็นมหาเศรษฐี
สมัยนั้นพวกเศรษฐีมีความสำคัญเกี่ยวกับเศรษฐกิจของบ้านเมืองมากเลย
บ้านไหนเมืองไหนมีเศรษฐีเยอะ เศรษฐกิจมันจะดี คราวนี้เทวดาที่รักษา
จักรอยู่ ทนไม่ไหวโผล่หน้าออกมา ห้ามเศรษฐีว่าอย่าทำบุญเลย ตัวเอง

ยากจนถึงขนาดนี้แล้ว ยังมัวแต่ไปทำบุญให้สิ้นเปลืองอีก อนาคตบิณฑก เศรษฐีท่านก็ไม่พอใจ ท่านก็ไล่เทวดา อัปเปตี เธอจึงไป คนเป็นมิชฉา ก็ทูลอ้อนวอนเราคบกันไม่ได้ พระพุทธเจ้าสอนเราบอกท่านเป็นของดี เพราะฉะนั้นสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน เราเชื่อว่าดีจริงเราจะทำ คราวนี้อนาคต บิณฑก เศรษฐี ท่านเป็นพระโสดาบัน พระโสดาบันเป็นพระอรียเจ้ากำลัง ของท่านก็สูงมาก ในเมื่อท่านไล่เทวดาอยู่ไม่ได้ ในเมื่ออยู่ไม่ได้เดือดร้อน หาที่อยู่ไม่ได้ เพราะว่าท่านเองเป็นประเภทที่ว่า เหมือนรุกขเทวดา ต้อง อาศัยวิมานไปแะอยู่ ในเมื่ออาศัยวิมานตัวเองไปแะจัดที่อยู่ไม่มีที่จะอยู่ ก็ต้องร่อนเร่เดือดร้อน ก็วิ่งโร่ไปฟ้องพระอินทร์ว่า โคนเศรษฐีไล่มาขอให้ พระอินทร์ช่วย พระอินทร์บอกช่วยไม่ได้หรอก เศรษฐีองค์นั้นเป็นพระ โสดาบันอำนาจท่านสูงกว่า ในเมื่อช่วยไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร? พระอินทร์ ก็บอกว่า เอาอย่างนี้สิ เธอจะไปต้อนเอากองเรือของเขาที่หลงทางในทะเล ให้กลับมา กองเกวียนที่ยังไม่กลับก็พยายามไปให้กลับมา สินค้าของเขาที่ ตกน้ำก็ไปงมคืนมา แล้วไปขอโทษเศรษฐีซะ เศรษฐีเขาคงจะให้อภัย เทวดาเลยกลายเป็นคนใช้ไปเลย ท่านต้องไปไล่ต้อนเรือเขากลับ ไปไล่ต้อนเกวียนเขากลับ ต้องไปงมสมบัติเขากลับ คราวนี้แกก็ทำงาน กiosk แกก็ ๆ ของแกอยู่ทั้งคืน เทวดาณะรัศมีกายแกลสว่าง มันก็เหมือนกับ เปิดไฟไว้ในคลัง สินค้าของเศรษฐีต้องตกน้ำไปเพราะว่าคลังสินค้ามันพัง แกก็สร้างคลังสินค้าใหม่ เตรียมรอว่าถ้ากองเรือกลับมาเมื่อไหร่ จะได้เอา สินค้าขึ้นมาเก็บได้ เทวดาแกก็ไปงมมาใส่คลัง เศรษฐีก็ตื่นขึ้นมากลางดึก มองไปเฮ้ย! ใครทำอะไรอยู่ในคลัง สว่างขนาดนั้น แล้วมีเสียงอยู่ แกก็เข้าไปถามว่าใครอยู่ในนั้น เทวดาก็โผล่หน้ามาสารภาพว่า "ผมเองครับ"

ถามว่าแล้วแกทำอะไร ก็บอกไปงมสินค้ามาคืน แล้วตอนนี้กองเกวียนของ ท่านที่ไม่ไปค้าขายต่างเมืองก็ตามมาให้แล้ว กองเรือก็จวนจะมาถึงแล้ว ขอให้ ท่านอภัยให้ด้วย เศรษฐีก็บอกว่า ถ้าหากทั้งหมดนั้นกลับคืนมา จะให้อภัย ได้ แต่ว่าก่อนจะให้อภัยต้องไปขอขมาพระพุทธเจ้าด้วย เทวดาก็ยอมรับ ไปขอขมาพระพุทธเจ้า เศรษฐีถึงยอมอภัยให้แล้ว พอสินค้ากลับคืนมา ค้าขายได้ใหม่แกก็ร่ำรวยเหมือนเดิม เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เราจะเห็นว่า ต่อให้เขาเคยทำบุญในอดีตมามากขนาดไหนก็ตาม กลายเป็นเศรษฐีมหา เศรษฐีก็ตาม แต่ว่าเราไม่ได้ทำบุญมาตลอด ก็มีหน้าที่สร้างกรรม สร้าง ความชั่วอยู่ ถึงเวลาผลกรรมมันสนอง กลายเป็นคนจนชั่วคราวไปเลย อันนี้ผู้พวกเศรษฐีในบ้านเราไม่ได้ มันล้มบนฟูก บอกว่าล้มละลาย ๆ แต่มัน เที่ยวนอกกันประจำ ล้มละลายประเภทนี้มีหน้าซ้ำ (หัวเราะ) เพราะฉะนั้น อะไรเกิดขึ้นก็ตาม ศาสนาพุทธของเราดีตรงที่ว่า สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่าน บอก ตรงตามนั้นพิสูจน์ได้ ท่านบอกว่าทุกอย่างนี้เกิดขึ้นกับเราเป็นกรรม คือการกระทำของเราในอดีตทั้งนั้น กรรมดีคือกุศลกรรม กรรมชั่วคืออกุศล กรรม ส่วนใหญ่กรรมดีเราจะเรียกว่า "บุญ" กรรมชั่วเราจะเรียกว่า "กรรม" เฉยๆ ผลบุญผลกรรมที่เราทำ มันก็จะมาส่งผลในปัจจุบัน ถ้าเราทำดีไม่ สม่าเสมอ ถึงเวลากุศลผลบุญมันขาดช่วงเอง กรรมที่รอจ้งหวะอยู่ เข้ามา สนองเมื่อไหร่ ก็เจ้งเมื่อนั้น จะเดือดเนื้อร้อนใจ ทุกข์ใจสารพัด เรื่องไม่ดี จะเกิดขึ้น สมเด็จพระสังฆราช(อยู่) ท่านบอกว่า ถ้ายังมีชีวิตอยู่ สิ่ง ที่ควรชวนชวยที่สุดก็คือ เร่งทำบุญเอาไว้ ถ้าคนเราตายโดยังเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ให้ทำบุญไว้ให้มาก คือเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี่มันยังไม่ หลุดพ้น ถ้าเราตั้งหน้าทำความดีอยู่ ได้รับผลฝ่ายดีอย่างเดียวกับสบาย

ไปตลอด นั่นระดับนั้นท่านยังไหว้เป็นคติประจำใจเลย “มีแต่บุญเท่านั้น
 ที่ควรจะเร่งขวนขวายไว้ให้มาก ถ้ายิ่งเกิดแก่เจ็บตายอยู่ บุญยังสำคัญ
 ต้องรีบทำไว้” พระพุทธเจ้าท่านบอกอะไรเป็นจริงตามนั้น เพราะฉะนั้น
 เราเองพอมาเจอในสถานการณ์อย่างนี้ มันคืออยู่อย่างว่า ศาสนาพุทธเป็น
 ศาสนาของแท้ เป็นอริยสัจ คือความจริงแท้ ๆ อย่างประเสริฐ พิสุจน์
 ได้ทุกเวลา ฉะนั้นเราเองก็ไม่ต้องเสียเวลาพิสุจน์ ท่านบอกว่ามันเป็นเพราะ
 กรรม คือการกระทำของเรา ในอดีตเราทำมาปัจจุบันจะรับ เพราะ
 ฉะนั้นถ้าเราทำปัจจุบันคืออนาคตเราก็จะรับความดีส่วนเดียว ตอนนี้เป็น
 ปัจจุบัน อีกวินาทีหนึ่งมันก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว ก็ไล่ไปเรื่อย ๆ
 เพราะฉะนั้นถ้าหากเราทำกรรมดีในปัจจุบันให้ต่อเนื่องยาวไปเรื่อย
 มันก็จะกลายเป็นส่งผลให้อนาคตของเราดีเอง คราวนี้ ความดีมันไม่ได้
 จะต้องเสียเงินเสียของอยู่ตลอด ทานมัย ความดีเกิดจากการให้ทรัพย์สิน
 สิ่งของแก่คนอื่น หรือทำให้ความรู้ก็ได้ ให้อภัยก็ได้ เขาเรียกว่าเป็น
 ธรรมทาน อภัยทาน เหมือนกับ สีส้มัย บุญเกิดจากการรักษาศีล มีผล
 มากกว่าให้ทานเป็นร้อยเท่า เพียงแต่ตั้งหน้ารักษาศีลขบถให้ครบเท่านั้น
 ภาวนามัย บุญเกิดจากการทำสมาธิ ภาวนา มีผลมากกว่าศีลเป็นอีกร้อย
 เท่า ก็ไม่เสียอะไรเลย อปเจียนมัย อ่อนน้อมถ่อมตนกับคนอื่นเขา
 คนเห็นเอ็นดาเอ็นใจ เกิดความรักใคร่เมตตา ทำให้บุญกุศลมันเกิดขึ้น
 เนื่องจากความเอ็นดาเอ็นใจที่คนอื่นเขาเห็นเรา ก็เลยได้บุญตรงนั้น
 เวชยาวัจฉมัย เห็นคนอื่นเขาทำบุญ ช่วยให้งานบุญเขาสำเร็จ ได้บุญ
 บัณฑิตทานมัย ทำบุญแล้วอุทิศให้คนอื่นเขา สิ่งที่เราทำมาโดยยาก ยิ่งตั้งใจ
 แบ่งให้คนอื่นเขา กำลังใจประกอบไปด้วยเมตตากรุณา ขนาดนั้นก็เลย

เป็นบุญ บัณฑิตานุโมทนา มัย เห็นคนอื่นทำดีพลอยยินดีด้วย แทนที่จะ
 อิจฉาริษยาก็กินดีในบุญเขา ธรรมมัสสวนมัย ฟังธรรมแล้วนำไปปฏิบัติ
 ก็เป็นบุญ ธรรมเทศนามัย ทำได้แล้วสอนคนอื่นต่อก็เป็นบุญ ตัวสุดท้าย
 เรียก ทิฏฐชุกรม มีความเห็นถูกว่าพระพุทธเจ้าสอนมานั้นดีจริง เราจะ
 ทำตาม สรุปแล้ว เราทำบุญได้ทุกวัน โดยไม่ต้องเสียอะไรเลยก็ได้
 เพียงแต่วิธีทำมีบางคนเขาไม่รู้ ในเมื่อไม่รู้ก็เลยทำไม่ถูก มีแต่ทานมัย
 บุญที่สำเร็จด้วยการให้เท่านั้นที่จะเสียของ แต่ถ้าเราให้เป็นธรรมทาน คือ
 สอนเขาก็ดี เป็นอภัยทาน คือรู้จักปล่อยวาง รู้จักละเว้นเขาก็ดี มันเป็นบุญ
 ทั้งนั้น

น ตี ทพหุ พนฺธนมาหุ ธีรา
ยทายสั ทารุชปพฺพชณฺจ
सारตฺตรตฺตดา มณิกฺกณฺทเลสุ
ปฺตุเตสุ ทาเรสุ จ ยา อเปกฺขา . . .

เครื่องจองจำที่ทำด้วยเหล็ก ไม้ และปอป่าน
ท่านผู้รักกล่าวว่า ยังไม่ใช่เครื่องจองจำที่มั่นคง
แต่ความกำหนัดยินดีในเครื่องเพชร บุตร ภริยา
เป็นเครื่องจองจำที่มั่นคงนัก

Not strong are bonds made of iron,
Or wood, or hemp, thus say the wise.
But attachment to jewelled ornaments,
Children and wives is a strong tie.

เอตตี ทพหุ พนฺธนมาหุ ธีรา
โอหารินิ สิทฺธิลทฺตฺตปมฺณจํ
เอตปิ เณตฺวาน ปรีพฺพชนฺติ
อนเปกฺขินิ กามสุขํ ปหาย . . .

ท่านผู้รักกล่าวว่า เครื่องจองจำชนิดนี้มั่นคง
มักถูดลากลงที่ต่ำ คล้ายผูกไว้หลวม ๆ แต่แก้ยากนัก
ผู้รู้ทั้งหลายจึงทำลายเครื่องจองจำนี้เสีย
ละกามสุขออกบวชโดยไม่ไยดี

This is a strong bond, says the wise,
Down-hurling, loose but hard to untie.
This too they cut off and leave the world,
With no longing, renouncing the sense-pleasures.